



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 758

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 10 noiembrie 2008

SUMAR

Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE	
222. — Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală.....	1–32
1.002. — Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală	32

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru modificarea și completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 1 iulie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **La articolul 41, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:**

„(1¹) În situația prevăzută la alin. (1), Ministerul Justiției stabilește, dacă este cazul, cărui stat solicitant îi va fi predată persoana extrădată, potrivit obligațiilor internaționale asumate de România prin tratatele internaționale în materie la care este parte sau care decurg din statutul de membru al Uniunii Europene, ținând seama de hotărârile judecătorești definitive cu privire la fiecare dintre cererile de extrădare, precum și de criteriile prevăzute la alin. (1).”

2. **Articolul 42 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„ARTICOLUL 42

Sesizarea procurorului competent

Cu excepția cazurilor de restituire prevăzute la art. 40 alin. (4), cererea de extrădare și actele anexe se transmit de Ministerul Justiției, în cel mult 48 de ore, procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție a fost localizată persoana extrădabilă sau, în cazul în care nu se cunoaște locul unde se află persoana, procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București.”

3. **La articolul 44, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„(1) Procedura judiciară de extrădare este de competența curții de apel în a cărei circumscripție a fost localizată persoana extrădabilă și a parchetului de pe lângă aceasta.

(2) Cererea de arestare provizorie în vederea extrădării și cererea de extrădare se soluționează de un complet format dintr-un judecător al secției penale a curții de apel competente.”

4. La articolul 45, alineatele (1), (3), (5), (6) și (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) Procurorul general competent sau procurorul desemnat de acesta procedează, în 48 de ore de la primirea cererii de extrădare și a actelor anexate, la identificarea persoanei extrădabile, căreia îi aduce la cunoștință conținutul actelor transmise de autoritățile statului solicitant.

(3) Arestarea provizorie în vederea extrădării se dispune și este prelungită de același complet investit cu soluționarea cererii de extrădare, prin încheiere, fără ca durata totală a arestării provizorii să poată depăși 180 de zile. După întocmirea hotărârii prin care s-a dispus arestarea, judecătorul emite de îndată mandat de arestare provizorie în vederea extrădării. Prevederile Codului de procedură penală cu privire la conținutul și executarea mandatului de arestare se aplică în mod corespunzător.

(5) În cursul soluționării cererii de extrădare, instanța verifică periodic, dar nu mai târziu de 30 de zile, necesitatea menținerii arestării provizorii, putând dispune, după caz, menținerea arestării provizorii sau înlocuirea acesteia cu măsura obligării de a nu părăsi țara sau localitatea. Măsura arestării provizorii se înlocuiește cu măsura obligării de a nu părăsi țara sau localitatea numai în cazuri bine justificate și numai dacă instanța apreciază că persoana extrădabilă nu va încerca să se sustragă de la judecarea cererii de extrădare.

(6) Odată cu admiterea cererii de extrădare, prin sentință, instanța dispune și arestarea persoanei extrădate în vederea predării.

(7) Măsura arestării în vederea predării încetează de drept dacă persoana extrădată nu este preluată de autoritățile competente ale statului solicitat, în termen de 30 de zile de la data convenită pentru predare, cu excepția cazului prevăzut la art. 59 alin. (6). În acest caz, instanța dispune punerea de îndată în libertate a persoanei extrădate și informează despre aceasta Ministerul Justiției și Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Internelor și Reformei Administrative.”

5. La articolul 45, alineatul (8) se abrogă.

6. La articolul 45, după alineatul (9) se introduce un nou alineat, alineatul (10), cu următorul cuprins:

„(10) Încheierea prin care s-a dispus luarea, menținerea, înlocuirea sau încetarea măsurii arestării provizorii în vederea extrădării poate fi atacată separat cu recurs, în termen de 24 de ore de la pronunțare. Dosarul va fi înaintat instanței de recurs în termen de 24 de ore, iar recursul se judecă în termen de 3 zile de la înregistrarea cauzei. Recursul declarat împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea sau menținerea măsurii arestării provizorii nu este suspensiv de executare.”

7. La articolul 46, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Cererea de arestare provizorie în vederea extrădării se transmite, prin intermediul Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Internelor și Reformei Administrative, parchetului competent, cu informarea Ministerului Justiției. În cazul în care arestarea provizorie în vederea extrădării se solicită pe bază de reciprocitate, precum și atunci când cererea de arestare privește una dintre persoanele prevăzute la art. 23, aceasta se transmite obligatoriu Ministerului Justiției, în vederea efectuării examenului de regularitate internațională prevăzut la art. 40, care se aplică în mod corespunzător.”

8. Articolul 47 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 47

Reținerea în vederea extrădării

Organul judiciar în a cărui circumscripție a fost localizată persoana a cărei arestare provizorie în vederea extrădării este cerută de autoritățile competente ale unui stat solicitant poate dispune reținerea pentru cel mult 24 de ore. În situația în care

măsura reținerii a fost luată de organul de cercetare penală al poliției judiciare, acesta este obligat, în primele 10 ore de la reținere, să prezinte procurorului competent persoana urmărită internațional.”

9. La articolul 49, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În condițiile prevăzute la alin. (1), persoana extrădabilă poate declara că renunță la aplicarea regulii specialității prevăzute la art. 73¹.”

10. La articolul 54 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) să dispună, în cazul concursului de cereri prevăzut la art. 41, conexarea dosarelor, chiar dacă se referă la fapte diferite sau sunt înregistrate la curți de apel diferite, competența teritorială aparținând curții de apel celei dintâi sesizate;”

11. La articolul 58, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) În vederea stabilirii datei și a locului de predare, Ministerul Justiției comunică de îndată Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Internelor și Reformei Administrative un extras al hotărârii judecătorești rămase definitive.

(3) Data predării va fi comunicată Ministerului Justiției și curții de apel competente în termen de 15 zile de la data transmiterii hotărârii judecătorești prevăzute la alin. (1). În cazul în care data predării nu a fost fixată în intervalul de 15 zile, Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Internelor și Reformei Administrative informează asupra demersurilor luate și motivelor pentru care data predării nu a putut fi stabilită în acest interval.”

12. La articolul 59, alineatele (4)—(6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(4) Locul predării va fi un punct de frontieră al României. Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Internelor și Reformei Administrative asigură, prin Biroul Național Interpol, predarea și informează despre aceasta Ministerul Justiției și curtea de apel competentă. Persoana extrădată este predată și preluată sub escortă.

(5) Sub rezerva cazului prevăzut la alin. (6), dacă persoana extrădată nu va fi preluată la data stabilită, ea va putea fi pusă în libertate la expirarea unui termen de 15 zile, socotit de la această dată; acest termen nu va putea fi prelungit decât cel mult cu încă 15 zile.

(6) În caz de forță majoră, care împiedică predarea sau primirea persoanei extrădate, autoritățile române și cele ale statului solicitant se vor pune de acord asupra unei noi date de predare, dispozițiile art. 58 alin. (3) fiind aplicabile.”

13. La articolul 63, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) În afara cazului prevăzut la art. 73¹ alin. (1) lit. b), consimțământul statului român este necesar pentru a îngădui statului solicitant să predea unui alt stat persoana care i-a fost predată și care ar fi căutată de către statul terț pentru infracțiuni anterioare predării. Statul român va putea cere prezentarea actelor prevăzute la art. 38 alin. (2).”

14. La articolul 66¹, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Mandatul de urmărire internațională în vederea extrădării conține toate elementele necesare identificării persoanei urmărite, o expunere sumară a situației de fapt și date privind încadrarea juridică a faptelor, precum și solicitarea de arestare provizorie în vederea extrădării.”

15. La articolul 66¹, alineatul (3) se abrogă.

16. La articolul 66¹, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere prevederilor art. 81, care se aplică în relația cu statele membre ale Uniunii Europene. În situația în care nu se cunoaște statul pe teritoriul căruia se află persoana în cauză, dispozițiile prezentului articol și prevederile art. 81 se aplică deopotrivă.”

17. La articolul 67, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Judecata se face de urgență și cu precădere, în camera de consiliu, de un complet format dintr-un singur judecător, cu participarea procurorului și fără citirea părților. Judecătorul se pronunță prin încheiere motivată, dată în camera de consiliu.”

18. La articolul 67, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (3¹), cu următorul cuprins:

„(3¹) Pentru evidența activității instanțelor se va ține o condictă separată pentru ședințele de judecată a sesizărilor privind extrădarea. În acest registru se trec dosarele din fiecare ședință, separat pe complete, încheierea pronunțată și numărul acesteia, precum și inițialele judecătorului care o va redacta. Totodată, se întocmește și se păstrează Registrul de evidență a sesizărilor privind extrădarea, în care se vor face următoarele mențiuni: numărul curent; numele și prenumele inculpatului sau condamnatului; numărul și data mandatului de arestare preventivă sau de executare a pedepsei; numărul și data adresei Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Internele și Reformei Administrative sau a Ministerului Justiției; numărul dosarului instanței; numărul și data pronunțării încheierii; data comunicării încheierii Ministerului Justiției. Instanța de recurs va ține un registru distinct pentru aceste spețe. Registrul de evidență a sesizărilor privind extrădarea nu este destinat publicității.”

19. La articolul 67, alineatele (6), (8) și (9) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(6) În termen de cel mult 3 zile de la data primirii încheierii definitive prin care s-a constatat că sunt îndeplinite condițiile pentru solicitarea extrădării, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, efectuează un examen de regularitate internațională. Dispozițiile art. 40 se aplică în mod corespunzător.

(8) În cazul în care nu sunt întrunite condițiile de regularitate internațională pentru solicitarea extrădării, ministrul justiției, prin procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cere revizuirea hotărârii judecătorești definitive prin care s-a constatat că sunt îndeplinite condițiile pentru solicitarea extrădării. Revizuirea nu poate fi cerută pentru alt motiv decât cel legat de concluziile examenului de regularitate internațională.

(9) Cererea de revizuire se face în termen de cel mult 3 zile, dacă persoana prevăzută la alin. (1) este arestată în vederea extrădării către România. În toate celelalte cazuri cererea se face în termen de cel mult 15 zile. Termenul curge de la data la care procurorul general primește cererea prin care ministrul justiției îi solicită să promoveze revizuirea hotărârii judecătorești definitive prin care s-a constatat că sunt îndeplinite condițiile pentru solicitarea extrădării. Competentă să judece cererea de revizuire este instanța prevăzută la alin. (1). În cazul în care persoana prevăzută la alin. (1) este arestată în vederea extrădării către România, cererea de revizuire se soluționează de urgență și cu precădere. În toate celelalte cazuri, cererea de revizuire se soluționează în termen de cel mult o lună de la data înregistrării cauzei.”

20. La articolul 67, după alineatul (11) se introduce un nou alineat, alineatul (11¹), cu următorul cuprins:

„(11¹) În cazul în care se solicită extrădarea unei persoane condamnate în lipsă, în situația în care statul solicitat aduce la cunoștința persoanei urmărite hotărârea pronunțată în lipsă, o astfel de notificare nu va produce efecte față de procedura penală din România.”

21. Articolul 68 se abrogă.**22. Articolul 69 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„ARTICOLUL 69

Rejudecarea persoanei extrădate

Asigurarea rejudecării în cazul extrădării persoanei condamnate în lipsă este dată de Ministerul Justiției, la cererea statului solicitat.”

23. La articolul 73¹, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) Persoana predată ca efect al extrădării nu va fi nici urmărită, nici judecată, nici deținută în vederea executării unei pedepse, nici supusă oricărei alte restricții a libertății sale individuale, pentru orice fapt anterior predării, altul decât cel care a motivat extrădarea, în afară de cazurile când:

a) statul care a predat-o consimte; în acest scop, autoritățile române competente vor transmite statului solicitat o cerere însoțită de actele prevăzute la art. 38 alin. (2) și de un proces-verbal în care se consemnează declarațiile persoanei extrădate;

b) având posibilitatea să o facă, persoana extrădată nu a părăsit, în termen de 45 de zile de la liberarea sa definitivă, teritoriul României, ori dacă a revenit în România după ce a părăsit teritoriul statului român.

(2) Autoritățile române vor lua măsurile necesare în vederea, pe de o parte, unei eventuale trimeri a persoanei de pe teritoriul României, iar pe de altă parte, întreruperii prescripției potrivit legislației române, inclusiv recurgerea la o procedură în lipsă.”

24. Articolul 76 se abrogă.**25. La articolul 77, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(1) *Mandatul european de arestare* este o decizie judiciară prin care o autoritate judiciară competentă a unui stat membru al Uniunii Europene solicită arestarea și predarea de către un alt stat membru a unei persoane, în scopul efectuării urmăririi penale, judecării sau executării unei pedepse ori a unei măsuri de siguranță privative de libertate.”

26. La articolul 78, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Autoritățile române competente să primească mandatul european de arestare sunt Ministerul Justiției și parchetele de pe lângă curțile de apel desemnate potrivit alin. (2) în a căror circumscripție a fost localizată persoana solicitată. În cazul în care nu se cunoaște locul unde se află persoana solicitată, mandatul european de arestare se transmite Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București.”

27. La articolul 78, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Autoritatea centrală română este Ministerul Justiției. În această calitate, Ministerul Justiției:

a) primește mandatul european de arestare emis de o autoritate judiciară dintr-un alt stat membru al Uniunii Europene și îl transmite parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție a fost localizată persoana solicitată sau Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, în cazul în care persoana solicitată nu a fost localizată, ori de câte ori autoritatea judiciară emitentă nu reușește să transmită mandatul european de arestare direct autorității judiciare române primitoare;

b) transmite mandatul european de arestare emis de o autoritate judiciară română, dacă aceasta nu îl poate transmite direct autorității judiciare primitoare străine sau când statul membru de executare a desemnat ca autoritate primitoare Ministerul Justiției;

c) ține evidența mandatelor europene de arestare emise sau primite de autoritățile judiciare române, în scopuri statistice;

d) îndeplinește orice altă atribuție stabilită prin lege menită a asista și sprijini autoritățile judiciare române în emiterea și executarea mandatelor europene de arestare.”

28. Denumirea marginală a articolului 79 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 79

Conținutul și forma mandatului european de arestare”**29. La articolul 79, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) Mandatul european de arestare este întocmit în conformitate cu formularul din anexa nr. 1.”

30. La titlul III, denumirea capitolului II se modifică și va avea următorul cuprins:

„CAPITOLUL II

Emiterea de către autoritățile române a unui mandat european de arestare”

31. Articolul 81 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 81

Procedura de emitere a mandatului european de arestare

(1) În situația prevăzută la art. 66¹ alin. (1), se emite un mandat european de arestare ori de câte ori nu a intervenit, potrivit legii române, prescripția răspunderii penale sau a executării pedepsei ori amnistia sau grațierea, și este îndeplinită, după caz, una dintre următoarele condiții:

a) pedeapsa prevăzută de lege este de cel puțin un an, dacă arestarea și predarea se solicită în vederea exercitării urmăririi penale ori a judecării;

b) pedeapsa sau măsura de siguranță privativă de libertate aplicată este de cel puțin 4 luni, dacă arestarea și predarea se solicită în vederea executării pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate.

(2) Mandatul european de arestare este emis, în faza de urmărire penală, de către judecătorul delegat de președintele instanței căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond, iar în faza de judecată și de executare, de către judecătorul delegat de președintele primei instanțe ori de cel al instanței de executare, în următoarele situații:

a) la sesizarea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală a persoanei solicitate, dacă arestarea și predarea se solicită în vederea efectuării urmăririi penale;

b) la sesizarea instanței care a dispus asupra luării măsurii arestării preventive a inculpatului ori care a hotărât cu privire la măsurile de siguranță, după caz, sau a organului la care se află spre executare mandatul, dacă arestarea și predarea se solicită în vederea judecării ori executării pedepsei închisorii sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

(3) Judecătorul competent verifică îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1) și procedează, după caz, astfel:

a) emite mandatul european de arestare și supraveghează luarea măsurilor pentru transmiterea acestuia, potrivit dispozițiilor art. 82 și 83; în cazul în care persoana este localizată pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene, dispune traducerea mandatului european de arestare, în termen de 24 de ore, potrivit alin. (6);

b) constată, prin încheiere motivată, că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1) pentru a emite un mandat european de arestare. Încheierea poate fi atacată cu recurs de procuror, în termen de 3 zile de la comunicare. Recursul se judecă de instanța superioară, în termen de 3 zile de la înregistrarea cauzei, iar în caz de admitere a acestuia, prima instanță este obligată să emită un mandat european de arestare.

(4) În cazul prevăzut la alin. (3) lit. a), judecătorul competent informează procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală ori instanța pe rolul căreia se află cauza penală despre emiterea mandatului european de arestare, iar în cazul prevăzut la alin. (3) lit. b) comunică încheierea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală ori procurorului de pe lângă instanța de executare.

(5) În cazul emiterii unui mandat european de arestare, judecătorul poate solicita autorității judiciare de executare remiterea bunurilor care constituie mijloace materiale de probă.

(6) În situația prevăzută la art. 83 alin. (2), mandatul european de arestare în limba română se transmite Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Internelor și Reformei Administrative, în vederea difuzării pe canale specifice. Acesta va fi tradus, prin grija instanței emitente, în limba impusă de statul membru de executare, după ce se confirmă localizarea persoanei solicitate pe teritoriul unui anumit stat membru al Uniunii Europene. În cazul în care în circumscripția instanței emitente nu există un traducător autorizat pentru limba străină în care este

necesară traducerea, autoritatea judiciară emitentă solicită sprijinul Ministerului Justiției, urmând ca traducerea să se efectueze prin grija acestuia.

(7) Pentru evidențierea activității instanței, se întocmește și se păstrează Registrul de evidență a mandatelor europene de arestare. În acest registru se fac următoarele mențiuni: numărul curent; numele, prenumele și cetățenia persoanei solicitate; numărul și data adresei parchetului ori a instanței pe rolul căreia se află cauza penală; numărul dosarului instanței de executare; data emiterii mandatului european de arestare; data transmiterii mandatului european de arestare; informații asupra executării mandatului european de arestare; motivele neexecutării mandatului european de arestare; data predării persoanei solicitate; data retragerii mandatului european de arestare. Registrul nu este destinat publicității.

(8) Procedura prevăzută în prezentul articol are caracter confidențial până la arestarea persoanei solicitate în statul membru de executare.”

32. La articolul 82, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Semnalarea introdusă în Sistemul Informatic Schengen echivalează cu un mandat european de arestare, dacă este însoțită de informațiile prevăzute în anexa nr. 1. Cu titlu tranzitoriu, până la data la care Sistemul Informatic Schengen va avea capacitatea de a transmite toate informațiile menționate în anexa nr. 1, semnalarea echivalează cu un mandat european de arestare în așteptarea transmiterii originalului.”

33. La articolul 83, alineatele (2) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) În cazul în care locul unde se află persoana solicitată nu este cunoscut, transmiterea mandatului european de arestare se realizează prin intermediul Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Internelor și Reformei Administrative, care procedează la difuzarea în Sistemul Informatic Schengen sau pe canalele Organizației Internaționale a Poliției Criminale (Interpol), după caz. În acest caz, transmiterea se poate efectua și prin sistemul securizat al Rețelei Judiciare Europene, când acesta va fi operațional.

.....
(6) În cazul transmiterii directe, autoritățile judiciare emitente române informează Ministerul Justiției în ultima zi lucrătoare a fiecărui trimestru cu privire la mandatele europene de arestare emise în perioada de referință și stadiul executării acestora.”

34. După articolul 84 se introduc patru noi articole, articolele 84¹—84⁴, cu următorul cuprins:

„ARTICOLUL 84¹

Rejudecarea persoanei predate

(1) Asigurarea rejudecării în cazul predării persoanei condamnate în lipsă este dată de autoritatea judiciară emitentă, la cererea autorității judiciare de executare.

(2) Dispozițiile art. 522¹ din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător.

ARTICOLUL 84²

Garanția transferării persoanei predate

În cazul în care persoana solicitată care face obiectul unui mandat european de arestare, emis în scopul urmăririi penale sau al judecării, este resortisant sau rezident al statului membru de executare, garanția că, în caz de condamnare, odată predată, persoana solicitată poate fi transferată în condițiile legii în statul de cetățenie este dată de instanța emitentă a mandatului european de arestare.

ARTICOLUL 84³

Retragerea mandatului european de arestare

(1) Mandatul european de arestare se retrage în cazul în care au dispărut temeiurile care au justificat emiterea acestuia ori dacă persoana solicitată a decedat.

(2) În cazul prevăzut la art. 66¹ alin. (5), mandatul european de arestare se retrage dacă persoana urmărită internațional a fost extrădată sau predată în România.

(3) Retragerea se solicită de instanța emitentă, care informează despre aceasta autoritatea judiciară de executare, Ministerul Justiției și, după caz, parchetul care efectuează ori supraveghează activitatea de urmărire penală sau instanța care a dispus asupra măsurii arestării preventive a inculpatului ori care a hotărât cu privire la măsurile de siguranță.

ARTICOLUL 84⁴**Preluarea persoanei solicitate**

Preluarea persoanei solicitate se realizează de Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Internelor și Reformei Administrative, în termenele stabilite împreună cu autoritățile competente ale statului membru de executare.”

35. La titlul III, denumirea capitolului III se modifică și va avea următorul cuprins:

„CAPITOLUL III

Executarea de către autoritățile române a unui mandat european de arestare”

36. Articolul 85 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 85

Fapte care dau loc la predare

(1) Următoarele infracțiuni, indiferent de denumirea pe care o au în legislația statului emitent, dacă sunt sancționate de legea statului emitent cu o pedeapsă sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate a cărei durată maximă este de cel puțin 3 ani, nu vor fi supuse verificării îndeplinirii condiției dublei incriminări:

1. participarea la un grup criminal organizat;
2. terorismul;
3. traficul de persoane;
4. exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
5. traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
6. traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
7. corupția;
8. fraudă, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
9. spălarea produselor infracțiunii;
10. falsificarea de monedă, inclusiv contrafacerea monedei euro;
11. fapte legate de criminalitatea informatică;
12. infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii de animale pe cale de dispariție și de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
13. facilitarea intrării și șederii ilegale;
14. omorul, vătămarea corporală gravă;
15. traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
16. răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal și luarea de ostatici;
17. rasismul și xenofobia;
18. furtul organizat sau armat;
19. traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
20. înșelăciunea;
21. racketul și extorcarea de fonduri;
22. contrafacerea și pirateria produselor;
23. falsificarea de acte oficiale și uzul de fals;
24. falsificarea de mijloace de plată;
25. traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
26. traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
27. traficul de vehicule furate;
28. violul;
29. incendierea cu intenție;
30. crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
31. sechestrarea ilegală de nave sau aeronave;
32. sabotajul.

(2) Pentru alte fapte decât cele prevăzute la alin. (1), predarea este subordonată condiției ca faptele care motivează emiterea mandatului european de arestare să constituie infracțiune potrivit legii române, independent de elementele constitutive sau de încadrarea juridică a acesteia.”

37. Articolul 86 se abrogă.

38. La articolul 87 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) în cazul în care mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate aplicate printr-o hotărâre pronunțată în lipsă, dacă persoana în cauză nu a fost citată personal și nici informată în orice alt mod cu privire la data și locul ședinței de judecată care a condus la hotărârea pronunțată în lipsă, predarea persoanei solicitate va fi acordată dacă autoritatea judiciară emitentă garantează că persoana care face obiectul mandatului european de arestare are posibilitatea să obțină rejudecarea cauzei în statul membru emitent, în prezența sa;”

39. La articolul 88 alineatul (2), litera c) se abrogă.

40. La articolul 88 alineatul (2), literele c¹) și h) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„c¹) când mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, dacă persoana solicitată este cetățean român și aceasta declară că refuză să execute pedeapsa ori măsura de siguranță în statul membru emitent;

h) când o autoritate judiciară română a decis fie să nu înceapă urmărirea penală, fie încetarea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau clasarea pentru infracțiunea pe care se întemeiază mandatul european de arestare, sau a pronunțat, față de persoana solicitată, o hotărâre definitivă, cu privire la aceleași fapte, care împiedică viitoare proceduri.”

41. La articolul 88, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alineatele (3) și (4), cu următorul cuprins:

„(3) În situația în care, în cauză, este incident exclusiv cazul prevăzut la alin. (2) lit. c¹), anterior pronunțării hotărârii prevăzute la art. 94, autoritatea judiciară română de executare solicită autorității judiciare de emitere transmiterea unei copii certificate a hotărârii de condamnare, precum și orice alte informații necesare, informând autoritatea judiciară emitentă cu privire la scopul pentru care astfel de documente sunt solicitate. Recunoașterea hotărârii penale străine de condamnare se face, pe cale incidentală, de instanța de judecată în fața căreia procedura executării mandatului european de arestare este pendinte. În cazul în care autoritatea judiciară română de executare a recunoscut hotărârea penală străină de condamnare, mandatul de executare a pedepsei se emite la data pronunțării hotărârii prevăzute la art. 94.

(4) În cazul prevăzut la alin. (3), dacă persoana solicitată se află în stare de arest și autoritatea judiciară de emitere întârzie transmiterea documentelor solicitate, dispozițiile art. 90 alin. (4) se aplică în mod corespunzător. În situația în care autoritatea judiciară de emitere nu transmite documentele prevăzute la alin. (3), în termen de cel mult 20 de zile de la data primei solicitări, dacă autoritatea judiciară română de executare refuză executarea mandatului european de arestare, aceasta informează autoritatea judiciară emitentă asupra posibilității de a solicita recunoașterea și executarea hotărârii penale de condamnare în baza instrumentelor aplicabile în relația dintre România și statul membru de emitere ori, în lipsa acestora, în baza reciprocității.”

42. Articolul 88¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 88¹**Proceduri prealabile**

(1) În termen de 24 de ore de la primirea unui mandat european de arestare sau a unei semnalări în Sistemul Informatic Schengen, procurorul desemnat de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel verifică dacă mandatul european de arestare este însoțit de o traducere în limba română ori în una dintre limbile engleză sau franceză. În cazul în care mandatul nu este tradus în niciuna dintre limbile acceptate, parchetul solicită autorității judiciare emitente remiterea traducerii.

Dacă mandatul este tradus în limba engleză sau în limba franceză, procurorul competent ia măsuri pentru efectuarea traducerii în limba română, în termen de cel mult două zile.

(2) Procurorul verifică dacă mandatul european de arestare cuprinde informațiile prevăzute la art. 79 alin. (1). În cazul în care mandatul european de arestare nu cuprinde aceste informații, solicită de urgență autorității judiciare emitente completarea informațiilor și fixează un termen-limită pentru primirea acestora.

(3) Dacă mandatul european de arestare conține informațiile prevăzute la art. 79 alin. (1) și este tradus potrivit dispozițiilor alin. (1), procurorul ia măsurile necesare pentru identificarea, căutarea, localizarea și prinderea persoanei solicitate. Dispozițiile art. 493¹—493⁷ din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător.

(4) În situația în care în urma verificărilor efectuate se constată că persoana solicitată se află în circumscripția teritorială a unui alt parchet, procurorul trimite de îndată mandatul european de arestare parchetului competent și informează despre aceasta autoritatea judiciară emitentă și Ministerul Justiției.

(5) În cazul în care din verificările efectuate rezultă în mod neîndoielnic că persoana solicitată nu se află pe teritoriul României, procurorul dispune clasarea și informează despre aceasta autoritatea judiciară emitentă și Ministerul Justiției.

(6) Dacă persoana solicitată face obiectul unor proceduri penale în curs, pentru aceleași fapte pentru care a fost emis mandatul european de arestare, procurorul transmite, spre informare, procurorului de caz sau instanței competente, o copie a mandatului european de arestare, traducerea și, dacă este cazul, informațiile suplimentare comunicate de autoritatea judiciară emitentă, solicitându-i să aprecieze și să informeze de urgență dacă urmărirea penală sau judecata pot fi suspendate până la soluționarea cauzei de către autoritatea judiciară română de executare. Dispozițiile art. 240 și 303 din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător.

(7) Dacă procedurile penale existente împotriva persoanei solicitate se referă la alte fapte decât cele pentru care a fost emis mandatul european de arestare, procurorul competent transmite, de asemenea, spre informare, procurorului de caz sau instanței competente, o copie a mandatului european de arestare, traducerea și, dacă este cazul, informațiile suplimentare comunicate de autoritatea judiciară emitentă, solicitându-i să îl informeze de îndată care este stadiul procedurii.

(8) Procedurile prealabile prevăzute la alin. (6) și (7) nu împiedică luarea măsurilor prevăzute la alin. (3).

(9) În cazul în care predarea persoanei solicitate este condiționată de acordarea consimțământului unui alt stat membru ori al unui stat terț, luarea măsurilor pentru prinderea persoanei solicitate are loc la data primirii consimțământului statului respectiv.

(10) Procedura prevăzută în prezentul articol nu este publică.”

43. După articolul 88¹ se introduc două noi articole, articolele 88² și 88³, cu următorul cuprins:

„ARTICOLUL 88²

Reținerea persoanei solicitate

(1) Măsura reținerii persoanei solicitate poate fi luată de procuror numai după ascultarea acesteia în prezența apărătorului. Măsura reținerii se dispune prin ordonanță motivată și poate dura cel mult 24 de ore.

(2) Persoanei reținute i se aduc, de îndată, la cunoștință, în limba pe care o înțelege, motivele reținerii și conținutul mandatului european de arestare.

(3) Persoanei reținute i se va comunica o copie a mandatului european de arestare și traducerea acestuia. Această prevedere se va aplica și în cazul în care procurorul competent primește un nou mandat european de arestare ulterior sesizării curții de apel competente în condițiile prevăzute la art. 89.

(4) Persoana reținută poate solicita să fie încunoștințat despre măsura luată un membru de familie ori o altă persoană pe care o desemnează aceasta. Atât cererea, cât și încunoștințarea se consemnează într-un proces-verbal. În mod excepțional, dacă procurorul apreciază că acest lucru ar afecta executarea

mandatului european de arestare emis împotriva persoanei solicitate sau, în cazul în care are cunoștință, a unor mandate europene de arestare emise împotriva altor participanți la săvârșirea infracțiunii, procurorul va putea refuza solicitarea.

(5) În cazul în care persoana solicitată este minor, termenul prevăzut la alin. (1) se reduce la jumătate. În acest caz, reținerea poate fi prelungită, dacă se impune, prin ordonanță motivată, cel mult 8 ore.

(6) În vederea reținerii persoanei solicitate, organul competent poate pătrunde în orice locuință în care se află persoana solicitată, fără consimțământul acesteia ori al persoanei căreia îi aparține sau folosește locuința, precum și în sediul oricărei persoane juridice, fără învoirea reprezentantului legal al acesteia.

ARTICOLUL 88³

Reținerea și arestarea persoanei solicitate în caz de urgență

(1) În caz de urgență, prin excepție de la dispozițiile art. 88², măsura reținerii poate fi dispusă pe baza semnalării transmise prin Organizația Internațională a Poliției Criminale (Interpol), care nu echivalează cu mandatul european de arestare. În acest caz, Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Internelor și Reformei Administrative solicită de îndată Biroului Central Național Interpol corespondent transmiterea către parchetul competent, în termen de cel mult 48 de ore de la reținerea persoanei solicitate.

(2) Persoanei reținute i se aduc, de îndată, la cunoștință în limba pe care o înțelege motivele reținerii.

(3) Când măsura reținerii a fost luată de organul de cercetare penală al poliției judiciare, acesta este obligat, în primele 10 ore de la reținere, să prezinte persoana solicitată procurorului desemnat de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție teritorială a fost reținută.”

44. Articolul 89 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 89

Sesizarea curții de apel în vederea arestării și predării persoanei solicitate

(1) Procurorul sesizează curtea de apel competentă cu propunerea de luare a măsurii arestării persoanei solicitate.

(2) De îndată ce instanța este sesizată, cauza se repartizează, în condițiile legii, unui complet format dintr-un judecător, pentru a aprecia asupra luării măsurii arestării și asupra predării persoanei solicitate.

(3) Pentru evidența activității instanței, se întocmește și se păstrează Registrul privind arestarea și predarea în baza mandatelor europene de arestare. În acest registru se vor face următoarele mențiuni: numărul curent; numele și prenumele persoanei solicitate; numărul și data adresei parchetului; numărul și data mandatului european de arestare; autoritatea judiciară emitentă; numărul dosarului instanței; data și soluția pronunțată; numărul și data mandatului intern de arestare; durata arestării, cu indicarea datei la care începe măsura și a datei la care expiră; numele și prenumele judecătorului care a dispus măsura arestării și/sau predarea persoanei solicitate; data declarării recursului, evidențiindu-se separat împotriva cărei soluții a fost declarată calea de atac; data înaintării recursului la instanța de control judiciar; soluția instanței de recurs, precum și prelungirile arestării; data comunicării hotărârii asupra predării autorității judiciare emitente, Ministerului Justiției și Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Internelor și Reformei Administrative.”

45. Articolul 90 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 90

Procedura de executare a mandatului european de arestare

(1) Judecătorul verifică mai întâi identitatea persoanei solicitate și se asigură că acesteia i s-a comunicat o copie a mandatului european de arestare sau, în cazul prevăzut la art. 88³, că a fost informată despre motivul reținerii.

(2) Dacă persoana a fost reținută potrivit art. 88³, judecătorul poate dispune, prin încheiere motivată, pe baza semnalării

transmise prin Organizația Internațională a Poliției Criminale (Interpol), arestarea persoanei solicitate sau obligarea de a nu părăsi localitatea pe o durată de 5 zile. În acest caz, instanța amână cauza și fixează un termen de 5 zile pentru prezentarea de către procuror a mandatului european de arestare, însoțit de traducerea în limba română.

(3) După primirea mandatului european de arestare, judecătorul aduce la cunoștința persoanei solicitate drepturile prevăzute la art. 91, efectele regulii specialității, precum și posibilitatea de a consimți la predarea către autoritatea judiciară emitentă, punându-i în vedere consecințele juridice ale consimțământului la predare, îndeosebi caracterul irevocabil al acestuia.

(4) În cazul în care mandatul european de arestare a fost emis împotriva unui cetățean român, în vederea executării unei pedepse ori a unei măsuri de siguranță privative de libertate, judecătorul întreabă persoana solicitată dacă aceasta este de acord să execute pedeapsa sau măsura de siguranță în statul membru emitent.

(5) În cazul în care persoana solicitată declară că este de acord cu predarea sa, despre consimțământul acesteia se întocmește un proces-verbal care se semnează de către judecător, grefier, apărător și persoana solicitată. În același proces-verbal se va menționa dacă persoana solicitată a renunțat sau nu la drepturile conferite de regula specialității.

(6) În cazul prevăzut la alin. (5), dacă nu este incident vreunul dintre motivele de refuz al executării prevăzute la art. 88, judecătorul se poate pronunța prin sentință, potrivit art. 94, deopotrivă asupra arestării și predării persoanei solicitate.

(7) Dacă persoana solicitată nu consimte la predarea sa către autoritatea judiciară emitentă, procedura de executare a mandatului european de arestare continuă cu audierea persoanei solicitate, care se limitează la consemnarea poziției acesteia față de existența unuia dintre motivele obligatorii sau opționale de neexecutare, precum și la eventuale obiecții în ceea ce privește identitatea.

(8) În cazurile prevăzute la alin. (5) și (7), atunci când judecătorul apreciază necesar să acorde un termen pentru luarea unei hotărâri cu privire la predare, arestarea persoanei solicitate în cursul procedurii de executare a mandatului european de arestare se dispune prin încheiere motivată.

(9) Instanța verifică periodic, dar nu mai târziu de 30 de zile, dacă se impune menținerea arestării în vederea predării. În acest sens, instanța se pronunță prin încheiere motivată, ținând seama de termenele prevăzute la art. 95.

(10) În toate cazurile, măsura arestării în vederea predării poate fi luată numai după ascultarea persoanei solicitate în prezența apărătorului. Durata inițială a arestării nu poate depăși 30 de zile, iar durata totală, până la predarea efectivă către statul membru emitent, nu poate depăși în niciun caz 180 de zile.

(11) În cazul în care persoana solicitată este pusă în libertate, instanța dispune față de aceasta măsura obligării de a nu părăsi localitatea, dispozițiile art. 145 din Codul de procedură penală aplicându-se în mod corespunzător. În acest caz, în situația în care, ulterior, instanța dispune executarea mandatului european de arestare, prin hotărârea de predare se dispune și arestarea persoanei solicitate în vederea predării către autoritatea judiciară emitentă.

(12) Dacă judecătorul apreciază că în cauză se impune solicitarea de informații sau garanții suplimentare autorității judiciare emitente, amână cauza stabilind un termen pentru primirea datelor solicitate. Termenul fixat nu poate fi mai mare de 10 zile.

(13) După întocmirea sentinței prevăzute la art. 94 sau a încheierii prevăzute la alin. (2) ori (9), după caz, judecătorul emite de îndată un mandat de arestare. Dispozițiile Codului de procedură penală cu privire la conținutul și executarea mandatului de arestare se aplică în mod corespunzător.

(14) Ședința de judecată este publică, afară de cazul în care, la cererea procurorului, a persoanei solicitate sau din oficiu, judecătorul apreciază că se impune judecarea cauzei în ședință secretă. Participarea procurorului este obligatorie.”

46. La articolul 92, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Dacă autoritatea judiciară emitentă solicită, judecătorul poate dispune predarea temporară a persoanei solicitate sau procedeează la audierea persoanei solicitate.”

47. Articolul 93 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 93

Incidente procedurale

În cazul în care, în cursul procedurii de executare a unui mandat european de arestare, este sesizată Curtea Constituțională cu o excepție de neconstituționalitate a unei dispoziții din prezentul titlu, judecarea excepției se face cu precădere, în termen de cel mult 45 de zile de la sesizarea Curții Constituționale.”

48. Articolul 94 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 94

Hotărârea

(1) În toate cazurile instanța se pronunță asupra executării mandatului european de arestare prin sentință, cu respectarea termenelor prevăzute la art. 95. În scopul luării unei hotărâri, instanța ține seama de toate împrejurările cauzei și de necesitatea executării mandatului european de arestare.

(2) În termen de cel mult 24 de ore după rămânerea definitivă a hotărârii de predare, instanța comunică hotărârea luată autorității judiciare emitente, Ministerului Justiției și Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Internelor și Reformei Administrative.

(3) În cazul în care predarea persoanei solicitate a fost amânată, indiferent dacă, la momentul pronunțării hotărârii, aceasta se află ori nu se află sub puterea unui mandat de arestare preventivă sau de executare a pedepsei închisorii emis de autoritățile judiciare române, mandatul de arestare prevăzut la art. 90 alin. (13) este pus în executare la data încetării motivelor care au justificat amânarea.”

49. Articolul 94¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 94¹

Căi de atac

(1) Împotriva încheierilor prevăzute la art. 90 alin. (2), (8) și (9) se poate declara recurs în termen de 24 de ore de la pronunțare.

(2) Hotărârea prevăzută la art. 94 alin. (1) poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la pronunțare, cu excepția cazului în care persoana solicitată consimte la predare, când hotărârea este definitivă.

(3) Recursul declarat împotriva hotărârii prin care s-a dispus predarea persoanei solicitate este suspensiv de executare, cu excepția dispozițiilor privind măsura arestării. Dosarul va fi înaintat instanței de recurs în termen de 24 de ore.”

50. Articolul 94² se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 94²

Soluționarea recursului

Recursul declarat în condițiile prevăzute la art. 94¹ se soluționează cu precădere, în termen de cel mult 3 zile de la înregistrarea cauzei.”

51. La articolul 95, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) În cazul prevăzut la art. 90 alin. (5), hotărârea asupra executării mandatului european de arestare trebuie pronunțată cel mai târziu în termen de 10 zile de la termenul de judecată la care persoana solicitată și-a exprimat consimțământul la predare.

(3) În celelalte cazuri, hotărârea definitivă privind executarea mandatului european de arestare se pronunță în termen de 60 de zile de la data arestării persoanei solicitate.”

52. Denumirea marginală a articolului 96 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 96

Predarea persoanei solicitate”

53. La articolul 96, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Predarea se realizează de Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Internelor și Reformei Administrative, cu sprijinul unității de poliție pe raza căreia se află locul de detenție, în termen de 10 zile de la rămânerea definitivă a hotărârii de predare.”

54. La articolul 99, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (3¹), cu următorul cuprins:

„(3¹) În cazul în care cu privire la aceeași persoană, înainte de predarea acesteia, autoritățile române primesc din partea autorităților competente ale aceluiași stat membru emitent două sau mai multe mandate, cauzele privind executarea acestor mandate europene de arestare se conexează la instanța cea dintâi sesizată, pronunțându-se o singură hotărâre cu privire la executarea fiecăruia dintre mandatele europene de arestare. În cazul în care predarea este admisă doar pentru una sau unele dintre fapte, în hotărârea de predare se menționează expres acest lucru, dispozițiile art. 100 aplicându-se în mod corespunzător.”

55. La articolul 100, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) Consimțământul pentru urmărirea, judecarea, condamnarea sau deținerea unei persoane de către autoritățile române pentru alte fapte comise anterior predării acesteia în baza unui mandat european de arestare se prezumă că a fost dat de către acele state membre care au transmis o notificare în acest sens Secretariatului general al Consiliului Uniunii Europene, dacă autoritatea judiciară de executare nu dispune altfel prin hotărârea de predare.

.....
 (3) În relația cu alte state membre decât cele prevăzute la alin. (1), consimțământul autorității judiciare române de executare este necesar. În acest sens, judecătorul competent se pronunță, prin încheiere definitivă, dată în camera de consiliu, fără citarea părților, în termen de cel mult 30 de zile de la primirea cererii, fără a aduce atingere garanțiilor la care se referă art. 87.”

56. La articolul 102, alineatele (1) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) Consimțământul la predarea de către statul român către un alt stat membru a unei persoane solicitate în baza unui mandat european de arestare pentru alte fapte comise anterior predării sale se prezumă că a fost dat de către acele state membre care au transmis o notificare în acest sens Secretariatului general al Consiliului Uniunii Europene, dacă autoritatea judiciară de executare nu dispune altfel prin hotărârea de predare.

.....
 (4) În relația cu alte state membre decât cele prevăzute la alin. (1), consimțământul autorității judiciare române de executare pentru predarea persoanei solicitate către un stat terț este necesar. În acest sens, judecătorul competent se pronunță, prin încheiere definitivă, dată în camera de consiliu, fără citarea părților, în termen de cel mult 30 de zile de la primirea cererii, fără a aduce atingere garanțiilor la care se referă art. 87.”

57. La articolul 108, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Dispozițiile prezentului titlu se aplică mandatelor europene de arestare primite de autoritățile române ulterior intrării sale în vigoare, chiar dacă se referă la fapte anterioare acestei date.”

58. Articolul 110 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 110

Condiții

(1) Autoritățile judiciare române pot solicita autorităților competente ale altui stat exercitarea unei proceduri penale sau continuarea acesteia dacă transferul procedurii penale servește intereselor unei bune administrări a justiției sau favorizează

reintegrarea socială în caz de condamnare, în unul dintre următoarele cazuri:

a) persoana învinuită de săvârșirea infracțiunii se află în executarea unei pedepse pe teritoriul statului solicitat, pentru o infracțiune mai gravă decât cea comisă în România;

b) persoana învinuită de săvârșirea infracțiunii locuiește pe teritoriul statului solicitat și, în temeiul legii acestui stat, extrădarea sau predarea a fost refuzată ori ar fi refuzată în cazul formulării unei cereri sau al emiterii unui mandat european de arestare;

c) persoana învinuită de săvârșirea infracțiunii locuiește pe teritoriul statului solicitat și, în temeiul legii acestui stat, recunoașterea hotărârii penale definitive de condamnare pronunțate de instanța română a fost refuzată ori nu corespunde ordinii juridice interne a aceluși stat, dacă persoana condamnată nu a început executarea pedepsei, iar executarea nu este posibilă chiar având deschisă calea extrădării ori a predării.

(2) Transferul procedurii penale poate fi solicitat și atunci când autoritățile judiciare române apreciază, funcție de particularitățile cauzei, că prezența persoanei învinuite de săvârșirea infracțiunii la cercetarea penală nu poate fi asigurată și acest lucru este posibil în statul străin.”

59. La articolul 111, alineatele (1)—(3) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) Transferul procedurii penale se solicită în baza hotărârii instanței căreia i-ar reveni competența să soluționeze cauza în prima instanță, dacă procedura se referă la activitatea de urmărire penală sau a instanței pe rolul căreia se află cauza, dacă procedura se referă la activitatea de judecată.

(2) În acest sens, la propunerea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală ori din oficiu, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege, instanța dispune, prin încheiere motivată, transferul procedurii penale. În situația transferului urmăririi penale, propunerea procurorului se soluționează în camera de consiliu de un complet format dintr-un singur judecător, indiferent de natura infracțiunii, iar prezența procurorului este obligatorie.

(3) Încheierea prevăzută la alin. (2) poate fi atacată cu recurs. Termenul de recurs este de 5 zile și curge de la pronunțare. Dosarul va fi înaintat instanței de recurs în termen de 5 zile, iar recursul se judecă în termen de 30 de zile de la înregistrarea cauzei. Recursul este suspensiv de executare.

.....
 (5) Cererea se formulează de către procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală ori de către instanță, după caz, și se transmite Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau Ministerului Justiției, potrivit art. 13, însoțită de copii certificate de către un magistrat român competent ale tuturor actelor de procedură, cu excepția cazului în care statul străin solicită transmiterea originalului dosarului.”

60. La articolul 111, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (6), cu următorul cuprins:

„(6) În cazul în care nu se transmite statului solicitat, originalul dosarului se arhivează. În cazul în care transmite originalul, o copie certificată a dosarului se păstrează în arhivă. Restituirea originalului se solicită în situația în care urmărirea penală ori judecata nu este preluată de statul solicitat.”

61. La articolul 114, alineatul (7) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(7) Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau Ministerul Justiției informează autoritățile statului solicitant în ceea ce privește admiterea sau respingerea cererii de transfer de proceduri penale.”

62. La articolul 169, după alineatul (10) se introduce un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins:

„(11) În cazul echipelor comune de anchetă care funcționează pe teritoriul României, membrii detașați ai echipei sunt asimilați membrilor români în ceea ce privește infracțiunile săvârșite împotriva acestora sau de către aceștia.”

63. La titlul VII, capitolul II, denumirea secțiunii a 2-a se modifică și va avea următorul cuprins:

„SECȚIUNEA a 2-a

Dispoziții pentru aplicarea Convenției din 29 mai 2000 privind asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene și a Protocolului la aceasta din 16 octombrie 2001”

64. După articolul 187¹⁸ se introduce un nou articol, articolul 187¹⁹, cu următorul cuprins:

„ARTICOLUL 187¹⁹

Autorități centrale

(1) Pentru cererile de asistență judiciară prevăzute la art. 6 alin. (8) din Convenția din 29 mai 2000 privind asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene și orice altă cerere de asistență judiciară din faza de judecată sau de executare a hotărârilor penale în situația menționată la art. 6 alin. (3) din aceeași convenție și în alte cazuri în care contactul direct nu este posibil, autoritatea centrală este Ministerul Justiției. Cu toate acestea, este posibilă și comunicarea directă dintre autoritățile judiciare române și autoritățile centrale desemnate de alte state membre.

(2) Pentru cererile de asistență judiciară din faza de cercetare și urmărire penală în situația menționată la art. 6 alin. (3) din Convenția din 29 mai 2000 privind asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene și în alte cazuri în care contactul direct nu este posibil, autoritatea centrală este Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Cu toate acestea, este posibilă și comunicarea directă dintre autoritățile judiciare române și autoritățile centrale desemnate de Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord și de Irlanda.

(3) Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este desemnat ca autoritate centrală competentă să primească cererile de asistență judiciară prevăzute la art. 18, 19 și art. 20 alin. (1)—(5) din Convenția din 29 mai 2000 privind asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene, autoritatea judiciară competentă să soluționeze cererea fiind instanța competentă potrivit legii să autorizeze interceptarea telecomunicațiilor.”

65. La titlul VII, capitolul II, după secțiunea a 2-a se introduc trei noi secțiuni, secțiunile a 3-a—a 5-a, cuprinzând articolele 187²⁰—187⁶⁹, cu următorul cuprins:

„SECȚIUNEA a 3-a

Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea Deciziei-cadru 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor

PARAGRAFUL 1

Dispoziții generale

ARTICOLUL 187²⁰

Înțelesul unor termeni sau expresii

(1) Prin *ordin de indisponibilizare* se înțelege orice măsură luată în cursul procesului penal de o autoritate judiciară a unui stat membru care constă în indisponibilizarea, cu titlu provizoriu, a unui bun, pentru a se împiedica orice operațiune de distrugere, transformare, deplasare, transfer sau înstrăinare a acestuia.

(2) Prin termenul *bun* se înțelege orice bun, indiferent de natura acestuia, corporal sau necorporal, mobil sau imobil, precum și documentele ori instrumentele juridice care dovedesc existența unui titlu sau a unui drept asupra unui bun, despre care autoritatea judiciară competentă emitentă consideră că:

a) constituie produsul uneia dintre infracțiunile prevăzute la art. 187²⁴ ori corespunde în totalitate sau în parte valorii acestui produs; sau

b) constituie instrumentul ori obiectul unei asemenea infracțiuni.

(3) Prin termenul *probă* se înțelege obiectele, documentele sau datele ce pot servi ca mijloc de probă în procesul penal care are ca obiect una dintre infracțiunile prevăzute la art. 187²⁴.

(4) Prin *stat emitent* se înțelege statul membru în care o autoritate judiciară a emis, validat sau confirmat un ordin de indisponibilizare în cadrul unei proceduri penale.

(5) Prin *stat de executare* se înțelege statul membru pe teritoriul căruia se află bunul sau proba.

(6) Prin *decizia-cadru* se înțelege Decizia-cadru 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 196 din 2 august 2003.

ARTICOLUL 187²¹

Obiectul reglementării

Dispozițiile prezentei secțiuni se aplică ordinelor de indisponibilizare emise în conformitate cu decizia-cadru în vederea asigurării probelor sau confiscării ulterioare a bunului.

ARTICOLUL 187²²

Certificatul

(1) Certificatul trebuie să fie întocmit potrivit formularului standard prevăzut în anexa nr. 2 și să fie semnat de autoritatea judiciară care a dispus măsura prevăzută la art. 187²⁰ alin. (1). De asemenea, conținutul certificatului trebuie să fie certificat de autoritatea judiciară competentă emitentă.

(2) Certificatul emis de o autoritate judiciară română trebuie să fie tradus în limba sau într-una dintre limbile oficiale ale statului membru de executare ori în altă limbă acceptată de acel stat membru.

(3) Certificatul transmis spre executare autorităților judiciare române trebuie să fie tradus în limba română.

ARTICOLUL 187²³

Autorități competente

(1) Ordinul de indisponibilizare se emite de către procuror, în faza de urmărire penală, și de instanța de judecată, în cursul judecătii.

(2) Ordinul de indisponibilizare se execută de parchetul de pe lângă tribunal, în faza de urmărire penală, și de tribunal, în cursul judecătii, în a căror circumscripție se află bunul pentru care a fost emis ordinul de indisponibilizare.

(3) În cazul în care ordinul de indisponibilizare se referă la mai multe bunuri aflate în circumscripția teritorială a două sau mai multe autorități judiciare române, competența de a recunoaște și executa ordinul de indisponibilizare revine, în funcție de faza procesuală, Parchetului de pe lângă Tribunalul București sau Tribunalului București.

(4) În cazul în care ordinul de indisponibilizare se referă la un bun care face obiectul unui proces penal aflat în curs de soluționare sau soluționat prin pronunțarea unei hotărâri definitive, competența revine parchetului de pe lângă tribunal, în faza de urmărire penală, și tribunalului, în cursul judecătii, indiferent de gradul de jurisdicție al autorității judiciare române investite cu soluționarea cauzei ori care a pronunțat hotărârea.

ARTICOLUL 187²⁴

Domeniul de aplicare

(1) Următoarele infracțiuni, indiferent de denumirea pe care o au în legislația statului emitent, dacă sunt sancționate de legea statului emitent cu o pedeapsă privativă de libertate a cărei durată maximă este de cel puțin 3 ani, nu vor fi supuse verificării îndeplinirii condiției dublei incriminări:

1. participarea la un grup criminal organizat;
2. terorismul;
3. traficul de persoane;
4. exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
5. traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
6. traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;

7. corupția;
8. fraudă, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
9. spălarea produselor infracțiunii;
10. falsificarea de monedă, inclusiv contrafacerea monedei euro;
11. fapte legate de criminalitatea informatică;
12. infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
13. facilitarea intrării și șederii ilegale;
14. omorul, vătămarea corporală gravă;
15. traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
16. răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal și luarea de ostateci;
17. rasismul și xenofobia;
18. furtul organizat sau armat;
19. traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
20. înșelăciunea;
21. racketul și extorcarea de fonduri;
22. contrafacerea și pirateria produselor;
23. falsificarea de acte oficiale și uzul de fals;
24. falsificarea de mijloace de plată;
25. traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
26. traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
27. traficul de vehicule furate;
28. violul;
29. incendierea cu intenție;
30. crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
31. sechestrarea ilegală de nave sau aeronave;
32. sabotajul.

(2) Pentru alte cazuri decât cele prevăzute la alin. (1), în cazul ordinului de indisponibilizare emis în vederea asigurării probelor, recunoașterea și executarea unui astfel de ordin sunt supuse condiției ca infracțiunea pentru care a fost emis ordinul să constituie infracțiune, în conformitate cu legea română, oricare ar fi elementele constitutive sau calificarea juridică în legea statului emitent.

(3) Pentru alte cazuri decât cele menționate la alin. (1), în cazul ordinului de indisponibilizare emis în vederea confiscării ulterioare a bunului, recunoașterea și executarea unui astfel de ordin sunt supuse condiției ca infracțiunea pentru care a fost emis ordinul să constituie o infracțiune care, în conformitate cu legea română, poate conduce la acest tip de indisponibilizare, oricare ar fi elementele constitutive sau calificarea juridică în legea statului emitent.

(4) În materie de taxe și impozite, de vamă și de schimb valutar, executarea ordinului de indisponibilizare nu va putea fi refuzată pe motiv că legislația română nu impune același tip de taxe sau de impozite ori nu conține același tip de reglementări în materie de taxe sau impozite, de vamă și de schimb valutar ca legislația statului emitent.

PARAGRAFUL 2

Procedura de emiteră și transmitere a ordinelor de indisponibilizare

ARTICOLUL 187²⁵

Emiterea și transmiterea ordinelor de indisponibilizare

(1) Actul prin care se emite ordinul de indisponibilizare, definit la art. 187²⁰ alin. (1), se întocmește potrivit dispozițiilor corespunzătoare din Codul de procedură penală.

(2) Ordinul de indisponibilizare însoțit de certificatul întocmit potrivit dispozițiilor art. 187²² trebuie transmise de autoritatea judiciară română emitentă direct autorității judiciare competente din statul de executare. Transmiterea se efectuează prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă și în condiții care să

permită autorității judiciare de executare să stabilească autenticitatea actului și a certificatului.

(3) Ordinul de indisponibilizare este transmis împreună cu:

a) o cerere de remitere a probelor; sau

b) o cerere de confiscare, prin care se solicită fie executarea unui ordin de confiscare emis de autoritatea judiciară română competentă, fie confiscarea și executarea ulterioară a unui astfel de ordin. Aceste cereri se formulează potrivit dispozițiilor aplicabile în domeniul asistenței judiciare în materie penală și normelor aplicabile cooperării internaționale în materie de confiscare.

(4) În situația în care ordinul de indisponibilizare nu este însoțit de una dintre cererile menționate la alin. (3), certificatul prevăzut la art. 187²² poate conține o instrucțiune privind menținerea bunului în statul de executare până la primirea cererii menționate la alin. (3) lit. a) sau b). Autoritatea judiciară română emitentă indică în certificat data la care aceasta apreciază că cererea respectivă va fi transmisă.

(5) Pe cale de excepție, în cazul statelor membre care prin declarațiile notificate Comisiei Europene, depuse la Secretariatul general al Consiliului Uniunii Europene, și-au rezervat dreptul de a primi și transmite ordinul de indisponibilizare împreună cu certificatul prevăzut la art. 187²² prin intermediul autorităților centrale desemnate de către acestea, transmiterea se va efectua potrivit declarațiilor respectivelor state membre.

(6) În cazul în care autoritatea judiciară română emitentă nu cunoaște autoritatea de executare, va solicita asistența punctelor de contact ale României la Rețeaua Judiciară Europeană, în vederea obținerii de informații în acest sens.

(7) În cazul în care autoritatea judiciară română emitentă revocă măsura prevăzută la art. 187²⁰ alin. (1), trebuie să notifice de îndată despre aceasta autorității judiciare a statului de executare.

(8) În cazul în care, ca urmare a executării unui ordin de indisponibilizare emis de o autoritate judiciară română, autoritatea de executare a despăgubit orice persoană interesată, inclusiv terții de bună-credință, statul român va rambursa statului de executare suma acordată ca despăgubire.

PARAGRAFUL 3

Procedura de executare de către autoritățile române a ordinelor de indisponibilizare

ARTICOLUL 187²⁶

Dispoziții comune

(1) Autoritatea judiciară română, indiferent de faza procesuală, recunoaște orice ordin de indisponibilizare fără a fi necesară nicio altă formalitate și ia fără întârziere măsurile necesare executării sale imediate, în același mod ca în cazul în care măsura prevăzută la art. 187²⁰ alin. (1) ar fi fost dispusă de o autoritate judiciară română, exceptând situația în care este incident unul dintre motivele de nerecunoaștere sau de neexecutare prevăzute la art. 187³¹ ori unul dintre motivele de amânare prevăzute la art. 187³².

(2) În cazul în care este necesar să se garanteze că probele obținute sunt valabile, autoritatea judiciară română de executare respectă formalitățile și procedurile indicate în mod expres de autoritatea judiciară emitentă, cu condiția ca aceste formalități și proceduri să nu contravină principiilor constituționale.

(3) Un raport privind executarea ordinului de indisponibilizare întocmit de autoritatea judiciară română de executare, pe baza referatului organului judiciar care a dus la îndeplinire ordinul de indisponibilizare, este transmis fără întârziere autorității judiciare române de executare, care îl remite autorității judiciare emitente prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

(4) Orice măsură coercitivă suplimentară necesară pentru ducerea la îndeplinire a ordinului de indisponibilizare este luată în conformitate cu dispozițiile corespunzătoare din Codul de procedură penală.

ARTICOLUL 187²⁷**Măsuri premergătoare**

(1) Atunci când o autoritate judiciară română primește un ordin de indisponibilizare, aceasta trebuie ca, în termen de 24 de ore de la data primirii, să verifice dacă ordinul este însoțit de certificatul prevăzut la art. 187²² ori de oricare alt document echivalent, precum și de traducerea în limba română.

(2) În cazul în care documentele prevăzute la alin. (1) nu sunt traduse, autoritatea judiciară română solicită autorității judiciare emitente remiterea traducerii într-un termen de cel mult 3 zile. După primirea traducerii, autoritatea judiciară română își verifică competența în termen de cel mult 24 de ore de la data primirii.

(3) Dacă autoritatea judiciară română apreciază că nu este competentă să recunoască și să ia măsurile necesare pentru executarea ordinului de indisponibilizare, trimite de îndată, din oficiu, ordinul de indisponibilizare autorității judiciare române competente să îl execute și informează despre aceasta autoritatea judiciară a statului emitent. În situația în care ordinul de indisponibilizare nu conține suficiente informații pentru determinarea competenței, autoritatea judiciară română poate solicita autorității judiciare emitente transmiterea de informații suplimentare, fixând în acest sens un termen de cel mult 3 zile.

(4) În faza de judecată, repartizarea cauzei se face în conformitate cu dispozițiile legale aplicabile în materie, termenul de judecată stabilit neputând fi mai mare de 5 zile.

(5) Procedura prevăzută la alin. (1)—(3) are caracter confidențial.

ARTICOLUL 187²⁸**Recunoașterea și executarea în faza de urmărire penală**

(1) În faza de urmărire penală, procurorul competent dispune prin ordonanță, în termen de cel mult 5 zile de la expirarea termenelor prevăzute la art. 187²⁷.

(2) Împotriva ordonanței prin care procurorul a dispus recunoașterea ordinului de indisponibilizare poate face plângere orice persoană interesată, inclusiv terții de bună-credință, dacă prin aceasta s-a adus o vătămare a intereselor sale legitime. Plângerea se face în termen de 5 zile de la comunicarea copiei de pe ordonanță.

(3) Motivele de fond care au stat la baza emiterii ordinului de indisponibilizare nu pot face obiectul plângerii, acestea putând fi atacate numai în fața unei instanțe a statului emitent.

(4) Plângerea se adresează tribunalului în a cărui circumscripție teritorială se află parchetul din cadrul căruia face parte procurorul care a dispus recunoașterea ordinului de indisponibilizare. La judecarea plângerii prezența procurorului este obligatorie.

(5) Dosarul va fi trimis de parchet tribunalului competent, în termen de două zile de la primirea adresei prin care acesta este solicitat.

(6) Plângerea se soluționează în ședință publică, în termen de 5 zile, prin încheiere definitivă. Introducerea plângerii nu suspendă ducerea la îndeplinire a ordinului de indisponibilizare. Instanța de judecată, soluționând plângerea, verifică ordonanța procurorului, pe baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri prezentate, pronunțând una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea ca tardivă sau ca inadmisibilă, menținând ordonanța atacată;

b) admite plângerea, desființează ordonanța atacată și dispune revocarea măsurii indisponibilizării.

(7) Ordinul de indisponibilizare se duce la îndeplinire de către procurorul care a dispus recunoașterea acestuia prin ordonanță.

ARTICOLUL 187²⁹**Recunoașterea și executarea în faza de judecată**

(1) Instanța de judecată soluționează cauza, prin încheiere, dată în camera de consiliu, în complet format dintr-un singur judecător. Judecata se face de urgență și cu precădere.

(2) Hotărârea poate fi atacată cu recurs, în termen de 5 zile de la pronunțare ori de la comunicare, după caz, de către orice persoană interesată, inclusiv terții de bună-credință, dacă prin

aceasta s-a adus o vătămare a intereselor sale legitime. Dispozițiile art. 187²⁸ se aplică în mod corespunzător.

(3) Dosarul se trimite instanței de recurs în termen de 24 de ore de la declararea recursului. Recursul se soluționează în termen de 5 zile, de curtea de apel competentă, pe baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri prezentate.

(4) Recursul nu suspendă executarea ordinului de indisponibilizare.

(5) Ordinul de indisponibilizare se execută de către procurorul desemnat din cadrul parchetului de pe lângă tribunalul competent.

ARTICOLUL 187³⁰**Durata indisponibilizării și regimul ulterior al bunului indisponibilizat**

(1) Indisponibilizarea bunului este menținută până la soluționarea definitivă a cererilor prevăzute la art. 187²⁵ alin. (3).

(2) Cu toate acestea, autoritatea judiciară română competentă poate ca, după consultarea autorității judiciare emitente, în conformitate cu legislație și practică române aplicabile în materie și în funcție de împrejurările cauzei, să dispună indisponibilizarea bunului pentru o perioadă mai scurtă.

(3) Dacă autoritatea judiciară română competentă intenționează să revoce măsura indisponibilizării, aceasta va informa autoritatea judiciară emitentă, oferindu-i posibilitatea de a formula observații. De asemenea, atunci când autoritatea judiciară a statului emitent informează autoritatea română de executare asupra revocării ordinului de indisponibilizare, aceasta din urmă are obligația de a revoca măsura în cel mai scurt timp posibil.

(4) Cererile prevăzute la art. 187²⁵ alin. (3) se execută în conformitate cu normele aplicabile asistenței judiciare în materie penală și cu normele aplicabile cooperării internaționale în materie de confiscare.

(5) Cu toate acestea, prin derogare de la normele în materie de asistență judiciară menționate la alin. (4), autoritatea judiciară română competentă nu poate refuza cererile menționate la art. 187²⁵ alin. (3) lit. a) invocând absența dublei incriminări, dacă aceste cereri vizează infracțiunile prevăzute la art. 187²⁴ alin. (1), iar pentru aceste infracțiuni pedeapsa prevăzută de legea statului emitent este închisoarea de cel puțin 3 ani.

ARTICOLUL 187³¹**Motive de nerecunoaștere sau de neexecutare**

(1) În afara cazurilor menționate la art. 187²⁴ alin. (2) și (3), autoritățile judiciare române competente nu pot refuza recunoașterea sau executarea ordinului de indisponibilizare decât dacă:

a) certificatul prevăzut la art. 187²² nu este prezentat, este incomplet sau nu corespunde în mod clar ordinului de indisponibilizare;

b) legislația română prevede o imunitate sau un privilegiu care face imposibilă executarea ordinului de indisponibilizare;

c) din informațiile furnizate în certificat rezultă imediat că soluționarea unei cereri de asistență judiciară având ca obiect remiterea probelor sau confiscarea pentru infracțiunea care face obiectul procesului penal ar contraveni principiului *non bis in idem*.

(2) În cazul menționat la alin. (1) lit. a), autoritatea judiciară română poate:

a) să fixeze un termen de cel mult 3 zile pentru prezentarea, completarea ori corectarea certificatului;

b) să accepte un document echivalent; sau

c) dacă se consideră suficient de edificată, să nu mai apeleze în această privință la autoritatea judiciară emitentă.

(3) Orice decizie de a refuza recunoașterea sau executarea este luată și notificată în cel mai scurt timp posibil autorităților judiciare competente ale statului emitent prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

(4) De asemenea, în cazul în care, în practică, executarea ordinului de indisponibilizare este imposibilă deoarece bunul sau probele au dispărut, au fost distruse, nu pot fi găsite la locul indicat în certificat ori pentru că locul în care se găsesc bunurile sau

probele nu a fost indicat într-un mod suficient de clar nici după consultarea autorității judiciare competente a statului emitent, aceasta este informată imediat în această privință.

ARTICOLUL 187³²

Motive de amânare a executării

(1) Autoritatea judiciară română competentă poate amâna executarea unui ordin de indisponibilizare în cazul în care:

a) executarea acestuia riscă să împiedice sau să îngreuneze un proces penal aflat în curs de desfășurare. Amânarea se dispune pentru un termen pe care autoritatea judiciară română de executare îl consideră ca fiind necesar pentru buna desfășurare a procesului penal;

b) bunurile sau probele în cauză au făcut deja obiectul unui ordin de indisponibilizare în cadrul unei proceduri penale, amânarea fiind dispusă până în momentul în care această măsură este revocată;

c) ordinul de indisponibilizare a fost emis în vederea confiscării ulterioare a unui bun care face deja obiectul unei măsuri luate în cadrul unui proces penal în România; în acest caz amânarea este dispusă până în momentul revocării acestei măsuri. Cu toate acestea, acest caz de amânare este incident numai în cazul în care ordinul de indisponibilizare ar avea prioritate față de măsuri ulterioare luate de organele judiciare române, în cadrul unui proces penal, în conformitate cu dreptul intern.

(2) Un raport privind amânarea executării ordinului de indisponibilizare, inclusiv motivele care au stat la baza acesteia și, dacă este posibil, durata amânării, este înaintat imediat autorității judiciare competente a statului emitent prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

(3) De îndată ce motivul amânării încetează să mai subziste, autoritatea judiciară română de executare ia fără întârziere măsurile necesare executării ordinului de indisponibilizare și informează autoritatea judiciară emitentă în această privință prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

(4) Autoritatea judiciară română de executare informează autoritatea judiciară emitentă cu privire la orice alte măsuri asigurătorii al căror obiect îl poate constitui bunul respectiv.

ARTICOLUL 187³³

Rambursare

(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor art. 187²⁸ alin. (3), în cazul în care statul român răspunde pentru prejudiciile cauzate uneia dintre persoanele interesate, inclusiv terții de bună-credință, ca urmare a executării unui ordin de indisponibilizare transmis spre executare unei autorități judiciare române, acesta va solicita statului emitent orice sumă plătită ca despăgubire persoanei în cauză, cu excepția cazului și în măsura în care paguba sau o parte a acesteia se datorează în mod exclusiv conduitei autorităților române.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu aduc atingere prevederilor legale interne privind acțiunile în despăgubire formulate de persoanele fizice sau juridice.

SECȚIUNEA a 4-a

Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea Deciziei-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce sancțiunilor pecuniare

PARAGRAFUL 1

Dispoziții comune

ARTICOLUL 187³⁴

Definiții

În sensul prezentei secțiuni:

(1) prin *hotărâre* se înțelege o hotărâre definitivă prin care s-a aplicat o pedeapsă pecuniară ce trebuie executată față de o persoană fizică sau juridică, dacă hotărârea a fost luată de:

a) o instanță judecătorească din statul emitent, referitor la o infracțiune prevăzută de legea penală a statului emitent;

b) o autoritate a statului emitent, alta decât o instanță, în legătură cu o infracțiune prevăzută de legea penală a statului emitent, cu condiția ca persoana respectivă să fi avut posibilitatea de a solicita judecarea cauzei sale de o instanță competentă în materie penală;

c) o autoritate a statului emitent, alta decât o instanță, în ceea ce privește faptele care se pedepsesc conform dreptului național al statului emitent ca fiind încălcări ale normelor legale, cu condiția ca persoana respectivă să fi avut posibilitatea de a solicita judecarea cauzei sale de o instanță competentă în materie penală;

d) o instanță competentă în materie penală, dacă hotărârea a fost pronunțată în legătură cu o hotărâre dintre cele prevăzute la lit. c);

(2) prin *pedeapsă pecuniară* se înțelege obligația de a plăti:

1. a) o sumă de bani drept condamnare pentru o infracțiune, pronunțată printr-o hotărâre;

b) compensația pronunțată prin aceeași hotărâre în beneficiul victimelor, dacă victima nu se poate constitui parte civilă la proces, iar instanța acționează în exercitarea competenței sale în materie penală;

c) o sumă de bani aferentă cheltuielilor cauzate de procedura judiciară sau administrativă care a dus la pronunțarea hotărârii;

d) o sumă de bani către un fond public sau către o organizație de sprijin pentru victime, pronunțată prin aceeași decizie.

2. Următoarele nu sunt considerate pedepse pecuniare:

a) dispozițiile de confiscare a instrumentelor sau produselor infracțiunilor;

b) dispozițiile de natură civilă, care decurg dintr-o acțiune în daune și restituire și care sunt executorii în conformitate cu Regulamentul Consiliului (CE) nr. 44/2001 din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială;

(3) prin *stat emitent* se înțelege statul membru în care s-a pronunțat o hotărâre, în înțelesul definit de decizia-cadru;

(4) prin *stat de executare* se înțelege statul membru către care s-a transmis o hotărâre în vederea executării;

(5) prin *decizia-cadru* se înțelege Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce sancțiunilor pecuniare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 76 din 22 martie 2005.

ARTICOLUL 187³⁵

Autorități competente

(1) Autoritățile române competente să emită o hotărâre sunt instanțele judecătorești.

(2) Autoritățile române competente să execute o hotărâre sunt instanțele judecătorești.

(3) Autoritatea centrală română în aplicarea art. 2 alin. (2) din decizia-cadru este Ministerul Justiției, care are rolul de a asista instanțele judecătorești și de a transmite și primi hotărârile în cazul în care contactul direct nu este posibil.

PARAGRAFUL 2

Procedura de transmitere a hotărârii

ARTICOLUL 187³⁶

Transmiterea hotărârii

(1) Hotărârea, împreună cu un certificat emis conform alin. (2), pot fi transmise de autoritățile judiciare române emitente direct autorității de executare competente din statul membru în care persoana fizică sau juridică împotriva căreia s-a pronunțat hotărârea are bunuri ori o sursă de venit, își are reședința obișnuită sau, în cazul persoanelor juridice, își are sediul social.

(2) Certificatul trebuie întocmit potrivit formularului standard prevăzut în anexa nr. 3. Certificatul trebuie semnat, iar conținutul acestuia să fie certificat ca fiind conform, de către autoritatea judiciară română emitentă.

(3) Hotărârea sau o copie certificată a acesteia, împreună cu certificatul, se transmit direct autorității competente din statul de executare prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă, în condiții care să permită statului de executare stabilirea autenticității. Originalul hotărârii sau o copie certificată de pe aceasta, împreună cu certificatul în original, se transmit statului de executare, la cererea acestuia. Toate comunicările oficiale se efectuează direct între respectivele autorități competente.

(4) O hotărâre nu poate fi transmisă simultan mai multor state de executare.

(5) Dacă autoritatea competentă din statul de executare nu este cunoscută autorității judiciare române emitente, aceasta din urmă va face toate investigațiile necesare, inclusiv prin intermediul punctelor de contact ale Rețelei Judiciare Europene, pentru a obține informațiile necesare de la statul de executare.

ARTICOLUL 187³⁷

Încetarea executării

Autoritatea judiciară emitentă română aduce imediat la cunoștința autorității competente din statul de executare orice hotărâre sau măsură în urma căreia hotărârea încetează să mai fie executorie sau este retrasă din statul de executare din orice alt motiv.

ARTICOLUL 187³⁸

Consecințele transmiterii unei hotărâri

(1) Sub rezerva dispozițiilor alin. (2), statul român nu poate proceda la executarea unei hotărâri transmise de autoritățile judiciare române emitente.

(2) Dreptul de executare a hotărârii este redobândit de statul român:

a) dacă este informat de statul de executare referitor la neexecutarea totală sau parțială ori la nerecunoașterea sau neexecutarea deciziei în cazurile prevăzute la art. 187⁴², cu excepția celui prevăzut la art. 187⁴² alin. (2) lit. a) și în cazul prevăzut la art. 187⁴⁶ alin. (1) din prezenta lege, precum și în cazul prevăzut la art. 20 alin. (3) din decizia-cadru; sau

b) în situația în care hotărârea este retrasă din statul de executare potrivit art. 187³⁷.

(3) Dacă, după transmiterea unei hotărâri, o autoritate română primește orice sumă de bani pe care persoana condamnată a achitat-o de bunăvoie în virtutea hotărârii, autoritatea respectivă va informa neîntârziat autoritatea competentă din statul de executare. Dispozițiile art. 187⁴⁴ alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

ARTICOLUL 187³⁹

Limbile folosite

(1) Certificatul transmis autorităților române trebuie tradus în limba română.

(2) Executarea hotărârii poate fi suspendată pe perioada necesară obținerii traducerii acesteia, pe cheltuiala statului de executare.

(3) Autoritățile judiciare române emitente vor traduce certificatul în limba sau în una dintre limbile oficiale ale statului de executare ori în altă limbă acceptată de acesta, potrivit declarațiilor notificate Secretariatului general al Consiliului Uniunii Europene.

PARAGRAFUL 3

Procedura de executare a hotărârii

ARTICOLUL 187⁴⁰

Domeniul de aplicare

(1) Următoarele infracțiuni, dacă se pedepsesc în statul emitent, astfel cum sunt definite de legislația statului emitent, dau loc, conform prevederilor deciziei-cadru și fără a fi necesară verificarea dublei incriminări a faptei, la recunoașterea și executarea hotărârilor:

1. participarea la un grup criminal organizat;
2. terorismul;

3. traficul de persoane;
4. exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
5. traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
6. traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
7. corupția;
8. fraudă, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
9. spălarea produselor infracțiunii;
10. falsificarea de monedă, inclusiv contrafacerea monedei euro;
11. fapte legate de criminalitatea informatică;
12. infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
13. facilitarea intrării și șederii ilegale;
14. omorul, vătămarea corporală gravă;
15. traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
16. răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal și luarea de ostateci;
17. rasismul și xenofobia;
18. furtul organizat sau armat;
19. traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
20. înșelăciunea;
21. racketul și extorcarea de fonduri;
22. contrafacerea și pirateria produselor;
23. falsificarea de acte oficiale și uzul de fals;
24. falsificarea de mijloace de plată;
25. traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
26. traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
27. traficul de vehicule furate;
28. violul;
29. incendierea cu intenție;
30. crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
31. sechestrarea ilegală de nave sau aeronave;
32. sabotajul;
33. comportamente care încalcă reglementările privind traficul rutier, inclusiv încălcări ale reglementărilor privind orele de condus și perioadele de odihnă și reglementările privind bunurile periculoase;
34. contrabanda cu mărfuri;
35. încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală;
36. amenințări și acte de violență împotriva persoanelor, inclusiv violența din cadrul evenimentelor sportive;
37. prejudicii supuse legii penale;
38. furtul;
39. infracțiuni stabilite de statul emitent cu scopul de a pune în aplicare obligațiile ce reies din instrumentele internaționale adoptate conform Tratatului de instituire a Comunității Europene sau conform titlului VI din Tratatul privind Uniunea Europeană.

(2) Pentru alte infracțiuni decât cele prevăzute la alin. (1), executarea este subordonată condiției ca faptele la care se referă hotărârea să constituie infracțiune potrivit legii române, indiferent de elementele constitutive ale acesteia și indiferent de modul în care este descrisă.

ARTICOLUL 187⁴¹

Recunoașterea și executarea hotărârilor

(1) Autoritățile judiciare române de executare recunosc o hotărâre fără alte formalități și iau imediat toate măsurile necesare pentru executarea acesteia, cu excepția cazului în care constată că este aplicabil unul dintre motivele de nerecunoaștere sau neexecutare prevăzute la art. 187⁴².

(2) Dacă autoritatea judiciară română care a primit o hotărâre nu are competența de a o recunoaște și de a lua măsurile necesare în vederea executării acesteia, ea va trimite hotărârea, din oficiu, autorității competente și va aduce acest lucru la cunoștința autorității competente din statul emitent, în mod corespunzător.

ARTICOLUL 187⁴²**Motivele de nerecunoaștere și neexecutare**

(1) Autoritățile judiciare române de executare pot refuza să recunoască și să execute o hotărâre dacă nu a fost prezentat certificatul prevăzut la anexa nr. 3, dacă certificatul respectiv este incomplet sau este în mod vădit necorespunzător cu hotărârea.

(2) În afara cazului prevăzut la art. 187⁴⁰ alin. (2), autoritatea judiciară română de executare poate refuza să recunoască și să execute hotărârea și dacă se stabilește că:

a) împotriva persoanei condamnate și pentru aceleași fapte s-a pronunțat o hotărâre în România sau în orice alt stat decât statul emitent și, în cel din urmă caz, hotărârea a fost executată;

b) executarea hotărârii este prescrisă conform legii române, iar hotărârea se referă la fapte care intră în competența instanțelor române;

c) hotărârea se referă la fapte care:

(i) sunt considerate de legea română ca fiind comise integral sau parțial pe teritoriul României ori într-un loc considerat ca atare; sau

(ii) au fost comise în afara teritoriului statului emitent, iar legea română nu permite urmărirea aceluiași infracțiuni atunci când sunt comise în afara teritoriului României;

d) există imunitate conform legii române, ceea ce face imposibilă executarea hotărârii;

e) hotărârea a fost pronunțată referitor la o persoană fizică care, conform legii române, dată fiind vârsta acesteia, nu ar fi trebuit să răspundă penal pentru faptele cu privire la care s-a pronunțat hotărârea;

f) conform certificatului prevăzut la anexa nr. 3, persoana respectivă:

(i) în cazul unei proceduri scrise, nu a fost, în conformitate cu legea statului emitent, informată personal sau printr-un reprezentant, competent potrivit legii naționale, referitor la dreptul său de a contesta cauza și la termenele de exercitare a căii de atac; sau

(ii) nu s-a prezentat personal, cu excepția cazului în care certificatul precizează că:

— persoana a fost informată personal sau printr-un reprezentant, competent potrivit legii naționale, referitor la procedura desfășurată în conformitate cu legea statului emitent; sau

— persoana a specificat că nu contestă cauza;

g) pedeapsa pecuniară este mai mică de 70 euro sau decât echivalentul în lei al acestei sume.

(3) În cazurile menționate la alin. (1) și alin. (2) lit. b) și f), înainte de a decide nerecunoașterea și neexecutarea, totale sau parțiale, ale unei hotărâri, autoritatea judiciară română de executare se va consulta cu autoritatea competentă din statul emitent, prin orice mijloace adecvate, și, dacă este cazul, va solicita acesteia furnizarea oricăror informații fără întârziere.

ARTICOLUL 187⁴³**Stabilirea sumei de plată**

(1) Dacă se stabilește că hotărârea se referă la fapte care nu au fost comise pe teritoriul statului emitent, autoritatea judiciară română de executare poate decide să reducă suma pedepsei executate la suma maximă prevăzută pentru fapte similare de legea română, atunci când faptele intră în competența instanțelor române.

(2) Autoritatea judiciară română de executare schimbă, dacă este cazul, pedeapsa în moneda statului de executare, la cursul valutar de la data pronunțării pedepsei.

ARTICOLUL 187⁴⁴**Legea care guvernează executarea**

(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor art. 187⁴⁵, executarea hotărârii este guvernată de legea română în același mod ca în cazul unei pedepse pecuniare aplicate de o instanță judecătorească română. Numai autoritățile române au competența de a decide asupra procedurilor de executare și de a stabili toate măsurile legate de aceasta, inclusiv motivele de încetare a executării.

(2) În cazul în care persoana condamnată poate face dovada plății totale sau parțiale efectuate în orice stat, autoritatea judiciară română de executare se consultă cu autoritatea competentă din statul emitent în modul prevăzut la art. 187⁴² alin. (3). Orice parte din pedeapsă recuperată în orice alt mod din orice stat trebuie dedusă integral din suma care trebuie executată în România.

ARTICOLUL 187⁴⁵**Înlocuirea pedepsei pecuniare**

Dacă executarea unei hotărâri nu este posibilă, fie total, fie parțial, autoritatea judiciară română de executare poate dispune înlocuirea amenzii, în condițiile art. 63¹ din Codul penal.

ARTICOLUL 187⁴⁶**Amnistia, grațierea și revizuirea**

(1) Amnistia și grațierea pot fi acordate atât de către statul emitent, cât și de către statul român.

(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor art. 187⁴⁵, orice revizuire a hotărârii este de competența exclusivă a statului emitent.

ARTICOLUL 187⁴⁷**Destinația fondurilor obținute din executarea hotărârilor****și cheltuielile**

(1) Fondurile obținute din executarea hotărârilor de autoritățile judiciare române de executare se fac venit la bugetul de stat, dacă nu se convine altfel cu statul emitent și statul român, mai cu seamă în cazurile prevăzute la art. 187³⁴ alin. (2) lit. b).

(2) Cheltuielile efectuate de autoritățile române în aplicarea prezentei secțiuni rămân în sarcina statului român.

ARTICOLUL 187⁴⁸**Informare**

Autoritatea judiciară română de executare informează neîntârziat autoritatea competentă a statului emitent prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă:

a) despre transmiterea hotărârii către autoritatea competentă;

b) despre orice hotărâre de nerecunoaștere și neexecutare a hotărârii și motivele pentru care s-a pronunțat aceasta;

c) despre neexecutarea totală sau parțială a hotărârii și motivele pentru care s-a pronunțat aceasta;

d) despre executarea hotărârii imediat după încheierea executării;

e) despre înlocuirea sancțiunii pecuniare cu o altă pedeapsă.

SECȚIUNEA a 5-a

Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea Deciziei-cadru 2006/783/JAI din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce la ordinele de confiscare

PARAGRAFUL 1

Dispoziții generaleARTICOLUL 187⁴⁹**Definiții**

(1) Prin *ordin de confiscare* se înțelege sancțiunea sau măsura dispusă de o instanță ca urmare a unei proceduri penale, care constă în scoaterea forțată definitivă a bunurilor din patrimoniul celui care le deține.

(2) Prin *bun* se înțelege orice bun, indiferent de natura acestuia, corporal sau necorporal, mobil ori imobil, precum și documentele sau instrumentele juridice care dovedesc existența unui titlu sau a unui drept asupra acestui bun, cu privire la care instanța din statul emitent a stabilit că:

a) constituie produsul infracțiunii sau corespunde în totalitate ori în parte valorii acestui produs; sau

b) constituie instrumentul unei asemenea infracțiuni.

(3) Prin *produsul unei infracțiuni* se înțelege orice avantaj economic ce decurge din săvârșirea faptei penale. Poate îmbrăca orice formă de bun care a luat ființă prin săvârșirea infracțiunii.

(4) Prin *instrument al unei infracțiuni* se înțelege orice fel de bun care a fost destinat să folosească, în orice fel, în totalitate ori parțial, pentru săvârșirea infracțiunii sau infracțiunilor.

(5) Prin *bunuri culturale* care fac parte din patrimoniul național cultural se înțelege bunurile definite conform art. 58² din Legea nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil, cu modificările și completările ulterioare, care transpune art. 1 alin. (1) din Directiva Consiliului 93/7/CEE din 15 martie 1993 privind restituirea bunurilor culturale care au părăsit ilegal teritoriul unui alt stat membru.

(6) Atunci când procedurile penale care au condus la confiscare se referă la o infracțiune principală și la infracțiunea de spălare de bani, prin *infracțiunea* prevăzută la art. 187⁶³ alin. (1) lit. f) se înțelege infracțiunea principală.

(7) Prin *stat emitent* se înțelege statul membru în care o instanță a emis un ordin de confiscare în cadrul unei proceduri penale.

(8) Prin *stat de executare* se înțelege statul membru căruia ordinul de confiscare i-a fost transmis spre executare.

(9) Prin *decizia-cadru* se înțelege Decizia-cadru 2006/783/JAI din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce la ordinele de confiscare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 328 din 24 noiembrie 2006.

ARTICOLUL 187⁵⁰

Ordinul de confiscare și certificatul

(1) Ordinul de confiscare se emite în forma și în conformitate cu legislația statului emitent și este însoțit de certificatul prevăzut la alin. (3).

(2) Potrivit legii române, prin *ordin de confiscare* se înțelege hotărârea prin care instanța a luat măsura de siguranță a confiscării speciale, cu mențiunea definitivă ori dispozitivul acestei hotărâri, cuprinzând dispoziția de confiscare.

(3) Certificatul trebuie să fie întocmit potrivit formularului standard prevăzut la anexa nr. 4 și să fie semnat și ștampilat de autoritatea judiciară care a dispus confiscarea. De asemenea, conținutul certificatului trebuie să fie certificat de autoritatea judiciară emitentă.

ARTICOLUL 187⁵¹

Autorități române competente

(1) Autoritățile române competente să emită un ordin de confiscare sunt instanțele judecătorești.

(2) În cazul ordinului de confiscare emis de o autoritate judiciară dintr-un stat membru, competența de executare aparține tribunalului în a cărui circumscripție se află bunul care face obiectul confiscării. În cazul în care ordinul de confiscare privește:

a) mai multe bunuri mobile aflate în circumscripția unor tribunale diferite, competența aparține Tribunalului București;

b) mai multe bunuri mobile și un bun imobil, competența aparține tribunalului în a cărui circumscripție se află bunul imobil;

c) mai multe bunuri imobile, aflate în circumscripția unor tribunale diferite, competența aparține tribunalului în circumscripția căruia se află bunul imobil având valoarea cea mai mare.

(3) În cazul ordinelor de confiscare multiple, transmise de mai multe state membre emitente, pentru aceleași bunuri, competența aparține tribunalului mai întâi sesizat.

(4) Autoritatea centrală română în aplicarea art. 3 alin. (2) din decizia-cadru este Ministerul Justiției, care are rolul de a asista instanțele judecătorești și de a transmite și primi ordinele de confiscare în cazul în care contactul direct nu este posibil.

ARTICOLUL 187⁵²

Domeniul de aplicare

(1) Dacă faptele care au condus la emiterea unui ordin de confiscare constituie una sau mai multe dintre următoarele

infracțiuni, indiferent de denumirea pe care o au în legislația statului emitent, și sunt sancționate de legea statului emitent cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin 3 ani, ordinul de confiscare este executat fără verificarea dublei incriminări:

1. participarea la un grup criminal organizat;
2. terorismul;
3. traficul de persoane;
4. exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
5. traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
6. traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
7. corupția;
8. fraudă, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
9. spălarea produselor infracțiunii;
10. falsificarea de monedă, inclusiv contrafacerea monedei euro;
11. fapte legate de criminalitatea informatică;
12. infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
13. facilitarea intrării și șederii ilegale;
14. omorul, vătămarea corporală gravă;
15. traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
16. răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal și luarea de ostateci;
17. rasismul și xenofobia;
18. furtul organizat sau armat;
19. traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
20. înșelăciunea;
21. racketul și extorcarea de fonduri;
22. contrafacerea și pirateria produselor;
23. falsificarea de acte oficiale și uzul de fals;
24. falsificarea de mijloace de plată;
25. traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
26. traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
27. traficul de vehicule furate;
28. violul;
29. incendierea cu intenție;
30. crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
31. sechestrarea ilegală de nave sau aeronave;
32. sabotajul.

(2) Pentru alte cazuri decât cele menționate la alin. (1), recunoașterea și executarea unui ordin de confiscare este supusă condiției ca faptele care au determinat dispunerea confiscării să reprezinte o faptă care ar permite confiscarea potrivit legii române, oricare ar fi elementele constitutive și calificarea juridică în legea statului emitent sau oricum ar fi descrisă fapta în legea acestui stat.

ARTICOLUL 187⁵³

Amnistia, grațierea și revizuirea ordinelor de confiscare

(1) Amnistia și grațierea pot fi acordate atât de către statul emitent, cât și de statul de executare.

(2) Revizuirea ordinului de confiscare poate fi dispusă numai de către statul emitent.

PARAGRAFUL 2

Procedura de transmitere de către autoritățile române a ordinelor de confiscare și a certificatului

ARTICOLUL 187⁵⁴

Transmiterea ordinelor de confiscare și a certificatului

(1) Ordinul de confiscare împreună cu certificatul prevăzut la art. 187⁵⁰, însoțite de o traducere în limba sau în limbile oficiale ale

statului membru de executare sau în altă limbă acceptată de acesta, se transmite de autoritatea judiciară emitentă direct autorității competente din statul de executare, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă și în condiții care să permită autorității competente a statului de executare să stabilească autenticitatea acestora. Traducerea se efectuează prin grija autorității judiciare emitente.

(2) Originalul ordinului de confiscare și originalul certificatului sunt transmise statului de executare, la cerere.

(3) În cazul în care autoritatea judiciară emitentă nu cunoaște autoritatea competentă să recunoască și să execute ordinul de confiscare, aceasta solicită statului de executare, prin punctele de contact ale României la Rețeaua Judiciară Europeană, să îi furnizeze informații în acest sens.

(4) Transmiterea directă prevăzută la alin. (1) nu este permisă în cazul în care un stat membru a desemnat o autoritate centrală pentru transmiterea sau primirea ordinelor de confiscare.

(5) Toate comunicările legate de recunoașterea și executarea ordinului de confiscare au loc direct între autoritatea emitentă și autoritatea competentă din statul de executare, sub rezerva prevederilor alin. (4).

ARTICOLUL 187⁵⁵

Determinarea statului membru competent să execute ordinul de confiscare

(1) Ordinul de confiscare și certificatul prevăzut la art. 187⁵⁰ pot fi transmise:

a) dacă ordinul de confiscare are ca obiect confiscarea unei sume de bani, către autoritatea competentă din statul membru în care autoritatea judiciară emitentă are motive întemeiate să creadă că persoana fizică sau juridică față de care s-a dispus confiscarea deține bunuri sau venituri;

b) dacă ordinul de confiscare are ca obiect confiscarea unor părți dintr-un bun, către autoritatea competentă din statul membru în care autoritatea judiciară emitentă are motive întemeiate să creadă că se află bunul supus confiscării.

(2) În lipsa unor indicii întemeiate, care să permită determinarea statului membru căruia să îi fie transmis ordinul, autoritatea judiciară emitentă poate transmite ordinul de confiscare către autoritatea competentă din statul membru în care domiciliază sau își are sediul persoana fizică sau juridică împotriva căreia a fost emis ordinul.

ARTICOLUL 187⁵⁶

Transmiterea unui ordin de confiscare către unul sau mai multe state de executare

(1) Ordinul de confiscare poate fi transmis doar unui singur stat de executare, cu excepția cazurilor prevăzute la alin. (2) și (3).

(2) Ordinul de confiscare privind părți dintr-un bun determinat poate fi transmis către mai multe state de executare, în același timp, atunci când:

a) autoritatea judiciară emitentă are motive întemeiate să creadă că anumite părți din bunul supus confiscării se află în locații diferite din mai multe state de executare;

b) confiscarea unei anumite părți dintr-un bun supus confiscării implică activități care presupun acțiuni din partea mai multor state de executare, sau autoritatea judiciară emitentă are motive întemeiate să creadă că o anumită parte dintr-un bun supus confiscării se află în unul din două sau mai multe state de executare.

(3) Ordinul de confiscare a unei sume de bani poate fi transmis mai multor state de executare, în același timp, atunci când autoritatea judiciară emitentă consideră că este necesar să transmită astfel, spre exemplu, dacă bunul respectiv nu a fost disponibilizat conform Deciziei-cadru a Consiliului 2003/577/JAI, sau valoarea bunului care ar putea fi confiscat în România, ca stat emitent, și în oricare dintre statele de executare nu este suficientă pentru executarea întregii sume prevăzute în ordinul de confiscare.

ARTICOLUL 187⁵⁷

Efectele transmiterii unui ordin de confiscare

(1) Transmiterea ordinului de confiscare către unul sau mai multe state de executare nu aduce atingere dreptului autorității judiciare române de a dispune executarea confiscării, potrivit Codului român de procedură penală.

(2) În cazul transmiterii către unul sau mai multe state de executare a unui ordin de confiscare privind o sumă de bani, valoarea ce decurge din executarea sa nu poate depăși suma maximă specificată în ordinul de confiscare.

(3) Autoritatea judiciară emitentă informează, fără întârziere, autoritatea competentă din fiecare stat de executare:

a) în cazul în care consideră, spre exemplu, în baza informațiilor pe care fiecare din statele de executare i le-a adus la cunoștință, că există riscul să se depășească suma maximă prevăzută în ordinul de confiscare. În cazul în care autoritatea judiciară emitentă a fost informată că executarea ordinului de confiscare a fost amânată, aceasta informează, fără întârziere, autoritatea competentă din statul de executare dacă mai există sau nu un astfel de risc;

b) în cazul în care confiscarea a fost executată în tot sau în parte în România sau într-unul din statele de executare. În situația confiscării în parte, autoritatea judiciară emitentă specifică suma pentru care ordinul de confiscare se mai execută;

c) în cazul în care, ulterior transmiterii unui ordin de confiscare, o autoritate română primește din partea persoanei față de care s-a emis ordinul de confiscare orice sumă de bani pe care aceasta o achită de bunăvoie în contul ordinului de confiscare. În situația confiscării produsului infracțiunii, orice parte din sumă se deduce din suma care trebuie confiscată în statul de executare. În acest caz, autoritatea judiciară română emitentă specifică suma cu privire la care ordinul de confiscare se mai execută.

(4) În cazul în care, ca urmare a executării unui ordin de confiscare emis de o autoritate judiciară română, autoritatea de executare a despăgubit orice persoană interesată, inclusiv terții de bună-credință, statul român va rambursa statului de executare suma acordată ca despăgubire.

(5) În cazul în care autoritatea de executare informează că executarea ordinului de confiscare implică cheltuieli ridicate sau excepționale, autoritatea judiciară română emitentă poate lua în considerare propunerea de împărțire a cheltuielilor pe baza unei fișe detaliate de plată prezentate de autoritatea de executare.

ARTICOLUL 187⁵⁸

Încetarea executării confiscării

Autoritatea judiciară română emitentă aduce imediat la cunoștință autorității competente din statul de executare, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă, orice decizie de revocare a măsurii confiscării sau de retragere a ordinului de confiscare, indiferent de motiv.

PARAGRAFUL 3

Procedura de executare de către autoritățile române a ordinelor de confiscare

ARTICOLUL 187⁵⁹

Măsuri premergătoare

(1) Atunci când instanța primește un ordin de confiscare, în termen de cel mult 24 de ore de la data primirii, verifică dacă ordinul este însoțit de traducerea în limba română.

(2) În cazul în care ordinul de confiscare nu este tradus, instanța solicită autorității competente din statul emitent remiterea traducerii, într-un termen de cel mult 5 zile.

(3) Repartizarea cauzei se face în conformitate cu dispozițiile legale aplicabile în materie, unui complet format dintr-un singur judecător, termenul de judecată stabilit neputând fi mai mare de 5 zile.

(4) Dacă instanța apreciază că nu este competentă să recunoască și să ia măsurile necesare pentru executarea ordinului de confiscare, trimite, din oficiu, ordinul de confiscare instanței competente să îl recunoască și să îl execute și informează despre aceasta autoritatea competentă a statului emitent. În situația în care ordinul de confiscare nu conține suficiente informații pentru determinarea competenței, instanța poate solicita autorității competente din statul de emitere transmiterea informațiilor suplimentare ori a certificatului prevăzut la art. 187⁵⁰, în situația în care acesta nu a fost transmis inițial, fixând un termen, de cel mult 5 zile, în care autoritatea competentă din statul emitent să transmită astfel de documente.

ARTICOLUL 187⁶⁰

Reguli cu privire la recunoașterea și executarea ordinelor de confiscare

(1) Ordinul de confiscare emis de o autoritate competentă dintr-un stat membru se recunoaște fără a fi necesară nicio altă formalitate, cu excepția cazului în care este incident unul dintre motivele de nerecunoaștere prevăzute la art. 187⁶³.

(2) Ordinul de confiscare emis de o autoritate competentă dintr-un stat membru, recunoscut de instanța judecătorească, se execută fără întârziere, cu excepția cazului în care este incident unul dintre motivele de amânare prevăzute la art. 187⁶⁴.

(3) În caz de refuz al recunoașterii unui ordin de confiscare, instanța analizează posibilitatea de a se consulta cu autoritatea competentă din statul de emitere, anterior pronunțării unei hotărâri în acest sens. În cazul în care refuzul se întemeiază pe motivele prevăzute la art. 187⁶³ alin. (1) lit. a), b), e), f) sau g), consultarea este obligatorie. De asemenea, consultarea este obligatorie în cazul prevăzut la art. 187⁶³ alin. (1) lit. d), dacă autoritatea competentă din statul emitent nu este informată potrivit art. 187⁶⁸ alin. (3).

(4) În cazul în care persoana față de care s-a dispus confiscarea poate prezenta dovada confiscării, în tot sau în parte, în orice stat, instanța consultă autoritatea competentă din statul de executare. În cazul confiscării produselor infracțiunii, orice parte a sumei care este recuperată conform ordinului de confiscare din orice state, altele decât statul român, se deduce în totalitate din suma care trebuie confiscată de instanța judecătorească.

(5) Instanța poate dispune luarea de măsuri alternative la ordinul de confiscare, inclusiv pedeapsa cu închisoarea sau alte măsuri privative de libertate, numai dacă autoritatea competentă din statul emitent și-a exprimat, în scris, acordul în acest sens.

(6) În cazul în care ordinul de confiscare privește o sumă de bani, instanța convertește, dacă este cazul, suma de bani supusă confiscării în moneda națională la cursul valutar existent la data la care a fost emis ordinul de confiscare.

(7) În cazul în care executarea ordinului de confiscare implică cheltuieli ridicate sau excepționale, autoritatea judiciară română de executare poate informa despre aceasta autoritatea competentă din statul emitent și propune împărțirea cheltuielilor pe baza unei fișe detaliate de plată întocmite în acest sens.

ARTICOLUL 187⁶¹

Legea aplicabilă

Executarea ordinelor de confiscare este guvernată de legea română, autoritățile române fiind sigurele în măsură să decidă cu privire la executarea confiscării, inclusiv cu privire la măsurile ce trebuie luate în acest sens.

ARTICOLUL 187⁶²

Confiscarea în cazuri speciale

(1) Dacă un ordin de confiscare privește o anumită parte dintr-un bun, în cazul în care autoritatea emitentă consimte, și dacă o astfel de posibilitate este permisă de legea ambelor state,

instanța poate dispune confiscarea prin echivalent bănesc corespunzător valorii bunului supus confiscării.

(2) Dacă ordinul de confiscare privește o sumă de bani, în cazul în care suma de bani nu poate fi obținută în totalitate, instanța poate dispune confiscarea oricărei părți dintr-un bun care va fi găsit disponibil.

ARTICOLUL 187⁶³

Motive de nerecunoaștere sau neexecutare

(1) În afara cazului prevăzut la art. 187⁵² alin. (2), recunoașterea și executarea ordinului de confiscare poate fi refuzată dacă:

a) certificatul prevăzut la art. 187⁵⁰ nu este anexat, este incomplet sau nu corespunde în mod evident cu ordinul de confiscare;

b) executarea ordinului de confiscare ar fi contrară principiului *non bis in idem*;

c) legislația română prevede o imunitate sau un privilegiu care face imposibilă executarea ordinului de confiscare;

d) drepturile oricărei părți interesate, inclusiv drepturile terților de bună-credință, fac imposibilă executarea ordinului de confiscare, inclusiv acolo unde aceasta reprezintă o consecință a aplicării dispozițiilor prevăzute pentru protecția juridică a drepturilor conform art. 187⁶⁸;

e) din certificatul anexat la ordinul de confiscare rezultă că persoana față de care s-a dispus confiscarea nu s-a înfățișat personal și nu a fost reprezentată de un avocat în cadrul procedurilor care au condus la dispunerea confiscării, afară numai dacă certificatul atestă faptul că persoana respectivă a fost informată personal sau prin reprezentatul său competent, în conformitate cu dreptul intern, cu privire la procedurile juridice, în conformitate cu legislația din statul de emitere, sau dacă persoana respectivă a specificat că nu contestă ordinul de confiscare;

f) ordinul de confiscare are la bază proceduri penale cu privire la infracțiuni care:

— conform legislației române sunt privite ca fiind săvârșite, în totalitate sau parțial, pe teritoriul statului român; sau

— au fost săvârșite în afara teritoriului statului emitent, iar legislația română nu permite luarea unor măsuri față de infracțiunile care au fost comise în afara teritoriului statului român;

g) executarea ordinului de confiscare aduce atingere principiilor constituționale;

h) executarea ordinului de confiscare s-a prescris potrivit legii române, cu condiția ca infracțiunile să fie de competența autorităților române potrivit legislației penale interne.

(2) În cazul menționat la alin. (1) lit. a), instanța poate să stabilească un termen pentru transmiterea sau completarea ori corectarea certificatului.

(3) Orice decizie de a refuza recunoașterea și executarea este luată și notificată în cel mai scurt timp posibil autorităților competente ale statului de emitere.

(4) În cazul în care, în practică, executarea ordinului de confiscare este imposibilă deoarece bunul supus confiscării a dispărut, a fost distrus, nu poate fi găsit la locul indicat în certificat sau pentru că locul în care se găsește bunul nu a fost indicat într-un mod destul de clar nici după consultarea statului emitent, instanța informează imediat în această privință autoritatea competentă din statul emitent.

ARTICOLUL 187⁶⁴

Amânarea executării ordinului de confiscare

(1) Instanța poate amâna executarea unui ordin de confiscare transmis:

a) dacă, în cazul unui ordin de confiscare privind o sumă de bani, apreciază că există riscul ca valoarea totală rezultată din executarea sa să depășească suma specificată în ordin datorită executării sale simultane în mai multe state membre;

b) în cazul unor acțiuni în despăgubire la care se face referire la art. 187⁶⁸;

c) dacă apreciază că executarea imediată a ordinului de confiscare ar putea prejudicia o procedură penală aflată în curs; amânarea este dispusă până la data la care executarea devine posibilă;

d) atunci când față de bunurile care fac obiectul ordinului de confiscare a fost dispusă confiscarea într-un proces penal intern.

(2) În cazul amânării, instanța ia, pe durata amânării, toate măsurile necesare, similare cu măsurile luate în cazurile prevăzute de legislația internă, pentru a împiedica dispariția bunurilor supuse confiscării.

(3) În cazul amânării prevăzute la alin. (1) lit. a), instanța informează, fără întârziere, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă, autoritatea competentă din statul emitent.

(4) În cazurile la care se face referire în alin. (1) lit. b) și c), instanța întocmește un raport privind cauzele de amânare, incluzând, dacă este posibil, și durata prevăzută pentru amânare, raport care va fi înaintat către autoritatea competentă din statul emitent.

(5) Imediat ce motivele amânării au încetat să mai existe, instanța va lua toate măsurile necesare pentru executarea ordinului de confiscare și pentru informarea autorității competente din statul de emiterie.

ARTICOLUL 187⁶⁵

Ordine de confiscare multiple

În cazul în care instanța instrumentează:

a) două sau mai multe ordine de confiscare privind o sumă de bani, care au fost emise împotriva aceleiași persoane fizice sau juridice, iar persoana în cauză nu prezintă suficiente mijloace în România în vederea executării tuturor ordinelor; sau

b) două sau mai multe ordine de confiscare privind aceleași bunuri,

aceasta ia în considerare toate circumstanțele, inclusiv cele privind bunurile indisponibilizate, gravitatea și locul unde a fost săvârșită infracțiunea, data emiterii și data transmiterii ordinelor respective, pentru a decide care dintre ordinele de confiscare va fi executat.

ARTICOLUL 187⁶⁶

Disponerea de bunurile confiscate

(1) Statul român, prin organele sale competente, dispune de sumele de bani obținute în urma executării unui ordin de confiscare, după cum urmează:

a) în cazul în care sumele de bani obținute în urma executării unui ordin de confiscare au o valoare sub 10.000 euro sau echivalentul în lei al acestei sume, acestea se fac venit la bugetul de stat;

b) în toate celelalte cazuri, 50% din suma obținută în urma executării unui ordin de confiscare va fi transferată către statul emitent.

(2) În cazul celorlalte bunuri, confiscarea se execută într-unul dintre următoarele moduri:

a) bunurile confiscate se pot valorifica, prin vânzare, potrivit dispozițiilor legale, situație în care suma obținută în urma valorificării se distribuie potrivit prevederilor alin. (1); sau

b) bunurile confiscate pot fi transferate către statul emitent. În cazul în care ordinul de confiscare acoperă o parte din valoarea ordinului, bunurile se transferă către statul emitent, numai dacă autoritatea competentă a acestui stat consimte în acest sens;

c) atunci când nu se pot aplica prevederile lit. a) sau b), se poate dispune cu privire la bunurile confiscate într-un alt mod, în conformitate cu dispozițiile legii române.

(3) Bunurile culturale, parte a patrimoniului național, supuse confiscării nu pot fi vândute sau transferate.

(4) Dispozițiile alin. (1)—(3) se aplică dacă nu se dispune altfel printr-un acord încheiat între statul român și statul emitent.

ARTICOLUL 187⁶⁷

Informații privind rezultatul executării

Autoritatea de executare informează, fără întârziere, autoritatea competentă din statul emitent, cu privire la:

a) comunicarea unui ordin de confiscare către instanța română competentă, potrivit art. 187⁵⁹ alin. (4);

b) hotărârea motivată prin care s-a refuzat recunoașterea ordinului de confiscare;

c) neexecutarea totală sau parțială a ordinelor de confiscare pentru motivele prevăzute la art. 187⁵³, art. 187⁶⁰ alin. (3), art. 187⁶¹ și art. 187⁶⁵;

d) executarea ordinului, de îndată ce s-a realizat;

e) aplicarea unor măsuri alternative executării ordinului de confiscare, potrivit art. 187⁶⁰ alin. (5).

ARTICOLUL 187⁶⁸

Despăgubiri

(1) Orice parte interesată, inclusiv terții de bună-credință implicați, are dreptul la despăgubiri, în condițiile legii, în cazul încălcării drepturilor sale prin recunoașterea și executarea unui ordin de confiscare.

(2) Motivele de fond care au stat la baza emiterii ordinului de confiscare nu pot fi contestate în fața instanței române de executare.

(3) În cazul în care este introdusă o acțiune în despăgubire în fața instanței române, aceasta informează autoritatea competentă din statul emitent.

ARTICOLUL 187⁶⁹

Rambursare

(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor art. 187⁶⁸ alin. (2), în cazul în care statul român răspunde pentru prejudiciile cauzate uneia din persoanele interesate, inclusiv terții de bună-credință, ca urmare a executării unui ordin de confiscare transmis spre executare unei autorități judiciare române, acesta va solicita statului emitent orice sumă plătită ca despăgubire persoanei în cauză, cu excepția cazului și în măsura în care paguba sau o parte a acesteia se datorează în mod exclusiv conduitei autorităților române.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu aduc atingere prevederilor legale interne privind acțiunile în despăgubire formulate de persoanele fizice sau juridice."

66. După articolul 189 se introduce următoarea mențiune:

„Prezenta lege transpune în legislația națională dispozițiile deciziilor-cadru ale Uniunii Europene din domeniul cooperării judiciare în materie penală, după cum urmează:

1. Decizia-cadru 2002/584/JAI din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 190 din 18 iulie 2002;

2. Decizia-cadru 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 196 din 2 august 2003;

3. Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce sancțiunilor pecuniare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 76 din 22 martie 2005;

4. Decizia-cadru 2006/783/JAI din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce la ordinele de confiscare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 328 din 24 noiembrie 2006."

Art. II. — Anexa la Legea nr. 302/2004, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă și se înlocuiește cu anexele nr. 1—4 la prezenta lege.

Art. III. — Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 1 iulie 2004, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, va fi republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
EUGEN NICOLICEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 28 octombrie 2008.
Nr. 222.

ANEXA Nr. 1

MANDAT EUROPEAN DE ARESTARE¹⁾

Prezentul mandat a fost emis de o autoritate judiciară competentă. Solicit ca persoana menționată mai jos să fie arestată și predată autorităților judiciare în vederea efectuării urmăririi penale sau a executării unei pedepse ori măsuri de siguranță privative de libertate.

a) Informații referitoare la identitatea persoanei solicitate

Numele:
 Prenumele:
 Numele avut înaintea căsătoriei (dacă este cazul):
 Alias (dacă este cazul):
 Sexul:
 Cetățenia:
 Data nașterii:
 Locul nașterii:
 Reședința și/sau domiciliul cunoscut:
 Limba/limbile pe care o/le înțelege persoana solicitată (dacă este/sunt cunoscute):
 Trăsături fizice particulare/descrierea persoanei solicitate:

Fotografia și amprentele digitale ale persoanei solicitate, dacă sunt disponibile și se pot trimite, sau adresa persoanei care poate fi contactată cu scopul de a le obține ori pentru a obține o caracterizare a ADN (dacă nu s-a inclus o astfel de informație și se dispune de ea pentru transmiterea sa)

b) Decizia pe care se întemeiază mandatul

1. Mandatul de arestare sau decizia judiciară având același efect:
 Tipul:
 2. Hotărârea judecătorească definitivă și executorie:
 Referința:

c) Informații privind durata pedepsei:

1. Durata maximă a pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate care se poate aplica pentru infracțiune sau infracțiuni:
 2. Durata pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate aplicate:
 3. Pedepsa care a rămas de executat:

d) Hotărârea pronunțată în lipsă și:

— persoana în cauză a fost citată personal sau informată prin alte mijloace cu privire la data și locul ședinței în care s-a dat hotărârea în lipsă;
 sau
 — persoana în cauză nu a fost citată personal și nici informată prin alte mijloace cu privire la data și locul ședinței în care s-a dat hotărârea în lipsă, însă dispune de următoarele garanții juridice după predarea către autoritățile judiciare (dacă astfel de garanții pot fi date anticipat):
 Precizarea garanțiilor juridice:

¹⁾ Acest mandat trebuie completat sau tradus în una dintre limbile oficiale ale statului membru de executare, atunci când acel stat este cunoscut, ori în una dintre oricare alte limbi acceptate de acel stat.

e) Infracțiunea (infracțiunile)

Prezentul mandat se referă la un total de infracțiuni.

Descrierea circumstanțelor în care s-a/s-au comis infracțiunea/infracțiunile, inclusiv momentul (data și ora), locul și gradul de participare la aceasta/acestea a persoanei solicitate:

Natura și încadrarea juridică a faptelor și dispozițiile legale aplicabile/codul aplicabil:

I. Dacă este cazul, să se marcheze una sau mai multe dintre următoarele fapte, sancționate în statul membru emitent cu o pedeapsă privativă de libertate sau cu un ordin de detenție cu o durată maximă de cel puțin 3 ani, așa cum sunt definite în legislația statului membru emitent:

- participarea la un grup criminal organizat;
- terorismul;
- traficul de persoane;
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
- traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
- traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
- corupția;
- fraudă, inclusiv cea împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
- spălarea produselor infracțiunii;
- contrafacerea de monedă, inclusiv a monedei euro;
- infracțiuni legate de criminalitatea informatică;
- infracțiuni privind mediul înconjurător, inclusiv traficul cu specii de animale și vegetale pe cale de dispariție;
- facilitarea intrării și șederii ilegale;
- omorul și vătămarea corporală gravă;
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
- lipsirea de libertate în mod ilegal, răpirea și luarea de ostatici;
- rasismul și xenofobia;
- furtul organizat sau armat;
- traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- înșelăciunea;
- racketul și extorcarea;
- contrafacerea și pirateria de bunuri;
- falsificarea de acte oficiale și uzul de acte oficiale falsificate;
- falsificarea de mijloace de plată;
- traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
- traficul de vehicule furate;
- violul;
- incendierea cu intenție;
- crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
- sechestrarea ilegală de nave și aeronave;
- sabotajul.

II. Descrierea detaliată a faptei sau faptelor care nu se încadrează la secțiunea I:

f) Alte circumstanțe relevante (informații facultative)

(Pot fi incluse observații cu privire la extraterritorialitate, întreruperea termenelor de prescripție sau la consecințele infracțiunii.)

g) Prezentul mandat se referă, de asemenea, la confiscarea și remiterea obiectelor care pot constitui mijloace materiale de probă.

Prezentul mandat se referă de asemenea la confiscarea și remiterea obiectelor obținute de persoana solicitată ca rezultat al infracțiunii.

Descrierea (și localizarea) obiectelor (în cazul în care sunt cunoscute):

h) Infracțiunea sau infracțiunile pentru care s-a emis prezentul mandat sunt sancționate cu pedeapsa detențiunii pe viață sau cu un ordin de detenție pe viață:

— dispozițiile legale ale statului membru emitent prevăd revizuirea pedepsei aplicate sau liberarea condiționată, după executarea a 20 de ani din pedeapsa aplicată, în vederea neexecutării pedepsei sau a măsurii;

și/sau

— dispozițiile legale ale statului membru emitent prevăd aplicarea măsurilor de clemență la care are drept persoana în cauză, în conformitate cu dreptul sau practica statului membru emitent, în vederea neexecutării pedepsei sau a măsurii.

i) Autoritatea judiciară emitentă a prezentului mandat

Denumirea oficială:

Numele reprezentantului său:

Funcția (funcția/gradul):

Referința dosarului:

Adresa:

Numărul de telefon (prefixul țării) (prefixul orașului) (...):

Numărul de fax (prefixul țării) (prefixul orașului) (...):

E-mail:

Adresa persoanei de contact (competentă pentru efectuarea predării efective):

În cazul în care se desemnează o autoritate centrală pentru transmiterea și receptarea mandatelor europene de arestare

Numele autorității centrale:

Persoana de contact, dacă este cazul (funcția/gradul și numele):

Adresa:

Numărul de telefon (prefixul țării) (prefixul orașului) (...):

Numărul de fax (prefixul țării) (prefixul orașului) (...):

E-mail:

Datele persoanei care poate fi contactată pentru a lua măsurile practice necesare predării persoanei:

În cazul în care se desemnează o autoritate centrală pentru transmiterea și primirea administrativă a mandatelor europene de arestare

Denumirea autorității centrale:

Persoana de contact, după caz (funcția/gradul și numele):

Adresa:

Numărul de telefon (prefixul țării) (prefixul zonei sau al orașului) (...):

Numărul de fax (prefixul țării) (prefixul zonei sau al orașului) (...):

E-mail:

Semnătura autorității judiciare emitente, a reprezentantului sau a amândurora

Numele:

Funcția (funcția/gradul):

Data:

Ștampila oficială (dacă există)

ANEXA Nr. 2

CERTIFICAT

a) Autoritatea judiciară care a emis ordinul de indisponibilizare

Denumirea oficială

Numele reprezentantului său:

Poziția deținută (funcția/titlul):

Referință dosar:

Adresă:

Telefon (cod țară) (cod zonă/oraș):

Fax (cod țară) (cod zonă/oraș):

E-mail:

Limbile în care este posibil să se comunice cu autoritatea judiciară:

Datele de contact (inclusiv limbile în care este posibil să se comunice cu persoana/persoanele) ale persoanei (persoanelor) care trebuie contactată (contactate) în cazul în care sunt necesare informații suplimentare pentru executarea ordinului ori pentru realizarea aranjamentelor necesare remiterii probelor (dacă este cazul):

b) Autoritatea competentă pentru executarea ordinului de indisponibilizare în statul emitent

Denumirea oficială

Numele reprezentantului său:

Poziția deținută (funcția/titlul):

.....

Referință dosar:

Adresă:

Telefon (cod țară) (cod zonă/oraș):

Fax (cod țară) (cod zonă/oraș):

E-mail:

Limbile în care este posibil să se comunice cu autoritatea judiciară:

Datele de contact (inclusiv limbile în care este posibil să se comunice cu persoana/persoanele) ale persoanei (persoanelor) care trebuie contactată (contactate) în cazul în care pentru executarea ordinului sunt necesare informații suplimentare ori pentru realizarea aranjamentelor necesare remiterii probelor (dacă este cazul):

.....

c) Dacă atât lit. a), cât și lit. b) au fost completate, trebuie completat acest punct pentru a arăta care autoritate/sau dacă ambele autorități trebuie contactată/contactate.

- Autoritatea indicată la lit. a)
- Autoritatea indicată la lit. b)

d) În cazul în care o autoritate centrală este responsabilă cu transmiterea și receptarea ordinelor de indisponibilizare (se aplică doar pentru Irlanda și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord):

Numele autorității centrale:

Persoana de contact, dacă este cazul (funcția/gradul și numele):

Adresa:

Numărul de referință:

Numărul de telefon (prefixul țării) (prefixul orașului) (...):

Numărul de fax (prefixul țării) (prefixul orașului) (...):

E-mail:

e) Ordinul de indisponibilizare

1. Data și, dacă este disponibil, numărul de referință:
2. Indicați scopul ordinului:
 - 2.1. Confiscare ulterioară
 - 2.2. Constituirea de probe
3. Descrierea formalităților și procedurilor care trebuie respectate la executarea unui ordin de indisponibilizare a probelor (dacă este cazul):

f) Informații privind bunurile sau probele care fac obiectul ordinului de indisponibilizare în statul de executare

Descrierea bunurilor sau probelor și locația

1. a) Descrierea precisă a bunurilor și, dacă este cazul, suma maximă care se dorește recuperată (dacă suma maximă este indicată în ordinul privind valoarea produselor infracțiunii):
- b) Descrierea precisă a probelor:
2. Locația exactă a bunurilor sau a probelor (dacă nu este cunoscută, ultima locație cunoscută):
3. Partea care are custodia bunurilor sau a probelor ori proprietarul cunoscut al bunurilor sau al probelor, în cazul în care nu este vorba despre persoana suspectată de săvârșirea infracțiunii sau de cea condamnată (dacă acest lucru se aplică în dreptul intern al statului emitent):

g) Informații cu privire la identitatea persoanei fizice (1) sau a persoanei juridice (2) suspectate de săvârșirea infracțiunii ori condamnate (dacă acest lucru se aplică în dreptul intern al statului emitent) sau/și a persoanelor vizate de ordinul de indisponibilizare (dacă este cazul)

1. Persoane fizice:

Nume:

Prenume:

Numele anterior căsătoriei (dacă este cazul):

Alias (dacă este cazul):

Sex:

Cetățenie:

Data nașterii:

Locul nașterii:

Reședința și/sau domiciliul cunoscut (dacă nu se cunoaște se va menționa ultima adresă cunoscută):

.....

Limba/limbile pe care persoana o/le cunoaște (dacă este cazul):

2. Persoane juridice

Denumirea:

Forma persoanei juridice:

Numărul de înregistrare:

Sediul înregistrat:

h) Măsuri care trebuie luate de statul de executare după executarea ordinului de indisponibilizare

Confiscarea

1.1. Bunul trebuie conservat în statul de executare în vederea unei confiscări ulterioare

1.1.1. Se anexează o cerere privind executarea unui ordin de confiscare emis de statul emitent la data de

1.1.2. Se anexează o cerere de confiscare în statul de executare și executarea ulterioară a unui ordin de confiscare

1.1.3. Data estimată pentru transmiterea uneia dintre cererile menționate la pct. 1.1.1 sau la pct. 1.1.2

sau

Constituirea de probe

2.1. Bunurile trebuie remise statului de executare pentru a servi ca elemente de probă

2.1.1. Se anexează o cerere de remitere de bunuri

sau

2.2. Bunul trebuie păstrat în statul de executare pentru a servi ulterior ca probă în statul emitent

2.2.2. Data estimată pentru transmiterea cererii menționate la pct. 2.1.1.

i) Infracțiunile

Descrierea temeiurilor ordinului de indisponibilizare și rezumatul faptelor cunoscute de autoritatea judiciară care a emis ordinul de indisponibilizare și certificatul:

Natura și încadrarea juridică a infracțiunilor și textul de lege în baza căruia s-a dispus indisponibilizarea:

I. Dacă este cazul, să se marcheze una sau mai multe dintre următoarele fapte, sancționate în statul membru emitent cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin 3 ani, așa cum sunt definite în legislația statului membru emitent:

- participarea la un grup criminal organizat;
- terorismul;
- traficul de persoane;
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
- traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
- traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
- corupția;
- fraudă, inclusiv cea împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
- spălarea produselor infracțiunii;
- contrafacerea de monedă, inclusiv a monedei euro;
- infracțiuni legate de criminalitatea informatică;
- infracțiuni privind mediul înconjurător, inclusiv traficul cu specii de animale și vegetale pe cale de dispariție;
- facilitarea intrării și șederii ilegale;
- omorul și vătămarea corporală gravă;
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
- lipsirea de libertate în mod ilegal, răpirea și luarea de ostatici;
- rasismul și xenofobia;
- furtul organizat sau armat;
- traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- înșelăciunea;
- racketul și extorcarea;
- contrafacerea și pirateria de bunuri;
- falsificarea de acte oficiale și uzul de acte oficiale falsificate;
- falsificarea de mijloace de plată;
- traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
- traficul de vehicule furate;
- violul;
- incendierea cu intenție;
- crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
- sechestrarea ilegală de nave și aeronave;
- sabotajul.

II. Descrierea detaliată a infracțiunii sau infracțiunilor care nu se încadrează la secțiunea I:

.....

j) Remediile legale împotriva ordinului de indisponibilizare a persoanelor interesate, inclusiv a persoanelor de bună-credință, disponibile în statul emitent
 Descrierea remediilor legale disponibile, inclusiv a acțiunilor care trebuie îndeplinite
 Instanța căreia i se poate adresa respectiva cale de atac:
 Informații cu privire la persoanele care au calitatea de a exercita calea de atac:
 Data-limită pentru declararea căii de atac:
 Autoritatea din statul emitent care poate furniza informații suplimentare cu privire la procedura de exercitare a căii de atac în statul emitent și cu privire la asistența juridică și serviciile de traducere disponibile:
 Numele:
 Persoana de contact (dacă este cazul):
 Adresa:
 Numărul de telefon (prefixul țării) (prefixul orașului) (...):
 Numărul de fax (prefixul țării) (prefixul orașului) (...):
 E-mail:

k) Alte circumstanțe relevante (informații facultative):

l) Textul ordinului de indisponibilizare este anexat la prezentul certificat

Semnătura autorității judiciare emitente și/sau a reprezentantului său atestând exactitatea informațiilor cuprinse în certificat

Numele:

Poziția deținută (titlul/funția):

Data:

Ștampila oficială (dacă este disponibilă)

ANEXA Nr. 3

CERTIFICAT

a)
 Statul emitent:
 Statul de executare:

b) Autoritatea care a emis decizia prin care s-a aplicat sancțiunea pecuniară
 Denumirea oficială:
 Adresa:
 Nr. de referință dosar (...):
 Telefon (codul țării) (codul zonei/orașului):
 Fax (codul țării) (codul zonei/orașului):
 E-mail (dacă există):
 Limbile în care este posibilă comunicarea cu autoritatea emitentă:

 Datele de contact ale persoanei (persoanelor) de la care se pot obține informații suplimentare în scopul executării deciziei sau în vederea transferului către statul emitent al fondurilor obținute din executare, după caz (nume, funcție/grad, telefon, fax și, dacă există, e-mail):

c) Autoritatea competentă pentru executarea deciziei prin care s-a aplicat sancțiunea pecuniară în statul emitent [dacă autoritatea este diferită de cea de la lit. b)]
 Denumirea oficială:
 Adresa:
 Telefon (codul țării) (codul zonei/orașului):
 Fax (codul țării) (codul zonei/orașului):
 E-mail (dacă există):
 Limbile în care se poate comunica cu autoritatea competentă pentru executare:

 Datele de contact ale persoanei (persoanelor) de la care se pot obține informații suplimentare în scopul executării deciziei sau în vederea transferului către statul emitent al fondurilor obținute din executare, după caz (nume, titlu/grad, telefon, fax și, dacă există, e-mail):

d) Dacă o autoritate centrală a fost însărcinată cu transmiterea administrativă a deciziilor prin care s-au aplicat sancțiuni pecuniare în statul emitent:

Denumirea autorității centrale:

Persoana de contact, dacă este cazul (funcția/gradul și numele):

Adresa:

.....

Nr. de referință dosar:

Telefon: (codul țării) (codul zonei/orașului):

Fax (codul țării) (codul zonei/orașului):

E-mail (dacă există):

e) Autoritatea sau autoritățile care pot fi contactate [în cazul în care lit. c) și/sau lit. d) a/au fost completată (completate)]

Autoritatea menționată la lit. b)

Poate fi contactată pentru întrebări privind:

Autoritatea menționată la lit. c)

Poate fi contactată pentru întrebări privind:

Autoritatea menționată la lit. d)

Poate fi contactată pentru întrebări privind:

f) Informații referitoare la persoana fizică sau juridică față de care s-a aplicat sancțiunea pecuniară

1. În cazul unei persoane fizice

Nume:

Prenume:

Numele dinaintea căsătoriei, dacă este cazul:

Alias, dacă este cazul:

Sexul:

Cetățenia:

Numărul de identificare sau numărul de securitate socială (dacă există):

Data nașterii:

Locul nașterii:

Ultimul domiciliu cunoscut:

Limba sau limbile pe care o/le înțelege persoana (dacă se cunoaște):

a) Dacă decizia este transmisă statului de executare deoarece persoana împotriva căreia s-a pronunțat decizia își are reședința obișnuită pe teritoriul acestuia, adăugați următoarele informații:

Reședința obișnuită din statul de executare:

b) Dacă decizia este transmisă statului de executare deoarece persoana împotriva căreia s-a pronunțat decizia are bunuri în statul de executare, adăugați următoarele informații:

Descrierea bunurilor persoanei:

Locația în care se află bunurile persoanei:

c) Dacă decizia este transmisă statului de executare deoarece persoana împotriva căreia s-a pronunțat decizia are o sursă de venit în statul de executare, adăugați următoarele informații:

Descrierea sursei sau surselor de venit ale persoanei:

Locația sursei (surselor) de venit a (ale) persoanei:

2. În cazul unei persoane juridice

Denumirea:

Forma de organizare a persoanei juridice:

Numărul de înregistrare (dacă este cazul):

Sediul înregistrat (dacă este cazul):

Adresa persoanei juridice:

a) Dacă decizia este transmisă statului de executare deoarece persoana juridică împotriva căreia s-a pronunțat decizia deține bunuri în statul de executare, adăugați următoarele informații:

Descrierea bunurilor persoanei juridice:

Locul unde se află bunurile persoanei:

b) Dacă decizia este transmisă statului de executare deoarece persoana juridică împotriva căreia s-a pronunțat decizia are o sursă de venit în statul de executare, adăugați următoarele informații:

Descrierea sursei sau surselor de venit ale persoanei juridice:

Locația sursei (surselor) de venit a (ale) persoanei juridice:

g) Decizia prin care s-a aplicat o sancțiune pecuniară

1. Felul deciziei prin care s-a aplicat o sancțiune pecuniară (bifați căsuța corespunzătoare):

- (i) decizia unei instanțe din statul emitent în legătură cu o infracțiune potrivit legii statului emitent;
- (ii) decizia unei autorități din statul emitent, alta decât o instanță, în legătură cu o infracțiune, potrivit legii statului emitent. Se confirmă că persoana respectivă a avut posibilitatea de a solicita judecarea cauzei de către o instanță competentă în materie penală;
- (iii) decizia unei autorități din statul emitent, alta decât instanța, în legătură cu fapte care se pedepsesc conform dreptului național al statului emitent ca fiind încălcări ale normelor legale. Se confirmă că persoana respectivă a avut posibilitatea să solicite judecarea cauzei de către o instanță competentă în materie penală;
- (iv) decizia unei instanțe competente în materie penală, în legătură cu o decizie dintre cele prevăzute la pct. (iii)

Decizia a fost luată la data de:.....

Decizia a rămas definitivă la data de:.....

Numărul de referință al deciziei (dacă este cunoscut):.....

Sanțiunea pecuniară constituie o obligație de plată (bifați căsuța sau căsuțele corespunzătoare și specificați suma sau sumele, cu precizarea monedei în care este exprimată) privind:

- (i) o sumă de bani drept condamnare pentru o infracțiune, pronunțată printr-o decizie

Suma:

- (ii) despăgubirile acordate prin aceeași decizie în beneficiul victimelor, atunci când victima nu poate fi parte civilă în proces, iar instanța acționează în exercitarea competenței sale în materie penală

Suma:

- (iii) o sumă de bani aferentă cheltuielilor cauzate de procedura judiciară sau administrativă care a dus la pronunțarea deciziei

Suma:

- (iv) o sumă de bani către un fond public sau către o organizație de sprijin pentru victime, pronunțată prin aceeași decizie

Suma:

Valoarea totală a sancțiunii pecuniare, cu precizarea monedei în care este exprimată:

2. Rezumatul faptelor și descrierea împrejurărilor în care s-a (s-au) comis infracțiunea (infracțiunile), inclusiv data și locul:

.....

.....

Natura și încadrarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor) și prevederile legale aplicabile în baza cărora s-a pronunțat decizia:

.....

.....

3. În măsura în care fapta (faptele) precizată (precizate) la pct. 2 constituie una sau mai multe dintre următoarele infracțiuni, confirmați acest lucru prin bifarea căsuței sau a căsuțelor corespunzătoare:

- participarea la un grup criminal organizat;
- terorismul;
- traficul de persoane;
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografie infantilă;
- traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
- traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
- corupția;
- fraudă, inclusiv cea împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
- spălarea produselor infracțiunii;
- contrafacerea de monedă, inclusiv a monedei euro;
- infracțiuni legate de criminalitatea informatică;
- infracțiuni privind mediul înconjurător, inclusiv traficul cu specii de animale și vegetale pe cale de dispariție;
- facilitarea intrării și șederii ilegale;
- omorul și vătămarea corporală gravă;
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
- lipsirea de libertate în mod ilegal, răpirea și luarea de ostatici;
- rasismul și xenofobia;
- furtul organizat sau armat;
- traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- înșelăciunea;
- racketul și extorcarea;
- contrafacerea și pirateria de bunuri;
- falsificarea de acte oficiale și uzul de acte oficiale falsificate;
- falsificarea de mijloace de plată;
- traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
- traficul de vehicule furate;
- violul;
- incendierea cu intenție;
- crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;

- sechestrarea ilegală de nave și aeronave;
- sabotajul;
- comportamente care încalcă reglementările privind traficul rutier, inclusiv încălcări ale reglementărilor privind orele de condus și perioadele de odihnă și reglementările privind bunurile periculoase;
- contrabanda cu mărfuri;
- încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală;
- amenințări și acte de violență împotriva persoanelor, inclusiv violența din cadrul evenimentelor sportive;
- prejudicii supuse legii penale;
- furtul;
- infracțiuni stabilite de către statul emitent cu scopul de a pune în aplicare obligațiile ce reies din instrumentele internaționale adoptate conform Tratatului de instituire a Comunității Europene sau conform titlului VI din Tratatul privind Uniunea Europeană. Dacă această căsuță este bifată, specificați prevederile instrumentului adoptat în baza Tratatului de instituire a Comunității Europene sau a Tratatului privind Uniunea Europeană de care este legată infracțiunea:.....
4. În măsura în care fapta (faptele) precizată (precizate) la pct. 2 nu este cuprinsă (nu sunt cuprinse) la pct. 3, descrieți integral infracțiunea (infracțiunile):.....

h) Statutul deciziei prin care s-a aplicat sancțiunea pecuniară

1. Confirmați că (bifați căsuțele):

- a) decizia este definitivă;
- b) după informațiile deținute de autoritatea care emite certificatul, nu s-a pronunțat nicio decizie împotriva aceleiași persoane și cu privire la aceleași fapte în statul de executare și nicio astfel de decizie pronunțată în orice stat, altul decât statul emitent sau statul de executare, nu a fost executată.

2. Precizați dacă cauza a făcut obiectul unei proceduri scrise:

- a) nu, nu a făcut;
- b) da, a făcut. Se confirmă că persoana în cauză a fost, în conformitate cu legea statului emitent, informată, personal sau printr-un reprezentant împuternicit conform legii naționale, referitor la dreptul său de a contesta cauza și la termenele de exercitare a căii de atac.

3. Precizați dacă persoana în cauză s-a prezentat personal la proces:

- a) da, s-a prezentat;
- b) nu, nu s-a prezentat. Se confirmă:
- că persoana a fost informată personal sau printr-un reprezentant împuternicit potrivit legii naționale, referitor la procedura desfășurată în conformitate cu legea statului emitent;
- sau
- că persoana a specificat că nu contestă cauza.

4. Executarea parțială a sancțiunii

Dacă o parte din valoarea sancțiunii a fost deja plătită statului emitent sau, după informațiile deținute de autoritatea care emite certificatul, oricărui alt stat, precizați suma care a fost achitată:

i) Sancțiuni alternative, inclusiv sancțiuni privative de libertate

1. Precizați dacă statul emitent permite aplicarea de către statul de executare a unor sancțiuni alternative în eventualitatea imposibilității de a executa decizia care aplică sancțiunea, fie total, fie parțial:

- da;
- nu.

2. Dacă da, precizați care sunt sancțiunile ce pot fi aplicate (felul sancțiunilor, nivelul maxim al sancțiunilor):

- privarea de libertate. Perioada maximă:
- munca în folosul comunității (sau echivalentul). Perioada maximă
- alte sancțiuni. Descriere:

j) Alte împrejurări relevante în speță (informații opționale):

k) Textul deciziei prin care s-a aplicat sancțiunea pecuniară este atașat la prezentul certificat.

Semnătura autorității care emite certificatul și/sau a reprezentantului acesteia, care certifică exactitatea conținutului certificatului:

Numele:

Funcția (titlul/gradul):

Data:

Ștampila oficială (dacă există)

ANEXA Nr. 4

CERTIFICAT

a) Statele emitente și de executare

Statul emitent:

Statul de executare:

b) Instanța care a emis ordinul de confiscare

Denumirea oficială:

Adresă:

Referință dosar:

Telefon (cod țară) (cod zonă/oraș):

Fax (cod țară) (cod zonă/oraș):

E-mail (dacă există):

Limbile în care este posibil să se comunice cu instanța:

Datele de contact ale persoanei (persoanelor) care trebuie contactată (contactate) în vederea obținerii de informații suplimentare în scopul executării ordinului de confiscare sau, dacă este cazul, în scopul coordonării executării unui ordin de confiscare comunicat către două sau mai multe state de executare sau în scopul transferării către statul emitent de bani sau bunuri obținute în urma executării (nume, funcție/titlu, telefon, fax și, dacă există, e-mail):

.....

.....

c) Autoritatea competentă pentru executarea ordinului de confiscare din statul emitent [în cazul în care autoritatea respectivă este alta decât instanța prevăzută la lit. b)]:

Denumirea oficială:

Adresă:

Telefon (cod țară) (cod zonă/oraș):

Fax (cod țară) (cod zonă/oraș):

E-mail (dacă există):

Limbile în care este posibil să se comunice cu instanța:

Datele de contact ale persoanei (persoanelor) care trebuie contactată (contactate) în vederea obținerii de informații suplimentare în scopul executării ordinului de confiscare sau, dacă este cazul, în scopul coordonării executării unui ordin de confiscare comunicat către două ori mai multe state de executare sau în scopul transferării către statul emitent de bani ori bunuri obținute în urma executării (nume, titlu/funcție, telefon, fax și, dacă există, e-mail):

.....

.....

d) Atunci când o autoritate centrală a fost însărcinată cu transmiterea și primirea administrativă a ordinelor de confiscare în statul emitent:

Denumirea autorității centrale:

Persoana de contact, dacă este cazul (titlu/funcție și nume):

Adresă:

Referință dosar:

Telefon (cod țară) (cod zonă/oraș):

Fax (cod țară) (cod zonă/oraș):

E-mail (dacă există):

e) Autoritatea sau autoritățile care pot fi contactate [în cazul în care lit. c) și/sau lit. d) a fost (au fost) completată/completate]

- Autoritatea menționată la lit. b)
poate fi contactată pentru întrebări referitoare la:
- Autoritatea menționată la lit. c)
poate fi contactată pentru întrebări referitoare la:
- Autoritatea menționată la lit. d)
poate fi contactată pentru întrebări referitoare la:

f) În cazul în care ordinul de confiscare urmează unui ordin de indisponibilizare transmis către statul de executare în temeiul Deciziei-cadru a Consiliului 2003/577/JAI din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor, furnizați informațiile relevante în vederea identificării ordinului de indisponibilizare (data emiterii și transmiterii ordinului de indisponibilizare, autoritatea căreia i-a fost comunicat, numărul de referință, dacă este disponibil):

.....

.....

g) Atunci când ordinul de confiscare a fost transmis mai multor state de executare, furnizați următoarele informații:

1. Ordinul de confiscare a fost comunicat următorului (următoarelor) alt (alte) stat (state) de executare (țară și autoritate):
.....

2. Ordinul de confiscare a fost comunicat mai multor state de executare din următoarele motive (bifați varianta relevantă):

2.1. Atunci când ordinul de confiscare are în vedere unul sau mai multe bunuri determinate:

există motive să se creadă că diferite bunuri la care se face referire în ordinul de confiscare se află în diferite state de executare;

confiscarea unui bun specific implică activități în mai multe state de executare;

există motive să se creadă că bunul la care se face referire în ordinul de confiscare se află în unul dintre statele de executare indicate.

2.2. Atunci când ordinul de confiscare are în vedere o sumă de bani:

bunul respectiv nu a fost indisponibilizat conform Deciziei-cadru a Consiliului 2003/577/JAI din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor;

valoarea bunului care poate fi confiscată în statul emitent și în toate statele de executare riscă să nu fie suficientă pentru a executa suma totală prevăzută în ordinul de confiscare;

alte motive (specificați):

h) Informații cu privire la persoana fizică sau juridică împotriva căreia a fost emis ordinul de confiscare:

1. Pentru persoane fizice

Nume:

Prenume:

Numele anterior căsătoriei (dacă este cazul):

Alias (dacă este cazul):

Sex:

Cetățenie:

Numărul de identificare sau numărul de asigurare socială (dacă este cazul):

Data nașterii:

Locul nașterii:

Ultima adresă cunoscută:

Limba (limbile) pe care persoana o/le cunoaște (dacă este cazul):

1.1. În cazul în care ordinul de confiscare are în vedere o sumă de bani:
Ordinul de confiscare este transmis statului de executare pentru că (bifați varianta relevantă):

a) statul emitent are motive întemeiate să creadă că persoana împotriva căreia s-a emis ordinul de confiscare respectiv deține bunuri sau venituri în statul de executare. Completați cu următoarele informații:
Motive pentru a crede că persoana deține bunuri/venituri:

Descrierea bunurilor/sursei de venit ale/a persoanei:

Locația bunurilor/sursei de venit ale/a persoanei (dacă nu este cunoscută, ultima locație cunoscută):

b) nu există motive întemeiate, conform lit. a), care să permită statului emitent să stabilească în care stat membru poate transmite ordinul de confiscare, dar persoana împotriva căreia a fost emis ordinul de confiscare are reședința obișnuită în statul de executare. Completați cu următoarele informații:
Reședința obișnuită în statul de executare:

1.2. În cazul în care ordinul de confiscare are în vedere un bun sau mai multe bunuri determinat (determinate):
Ordinul de confiscare este transmis statului de executare deoarece (bifați varianta relevantă):

a) bunul (bunurile) determinat (determinate) este/sunt localizat (localizate) în statul de executare [a se vedea lit. i)];

b) statul emitent are motive întemeiate să creadă că întreg (toate) sau o parte din bunul (bunurile) menționate în ordinul de confiscare se află în statul de executare. Adăugați următoarele informații:
Motivele pentru care se consideră că bunul (bunurile) se află în statul de executare:

c) nu există motive întemeiate, conform lit. b), care să permită statului emitent să stabilească în care stat membru poate transmite ordinul de confiscare, dar persoana împotriva căreia a fost emis ordinul de confiscare are reședința obișnuită în statul de executare. Completați cu următoarele informații:
Reședința obișnuită în statul de executare:

2. Pentru persoane juridice:

Denumirea:

Forma persoanei juridice:

Numărul de înregistrare (dacă este cazul):

Sediul înregistrat (dacă este cazul):

Adresa persoanei juridice:

2.1. În cazul în care ordinul de confiscare are în vedere o sumă de bani:
Ordinul de confiscare este transmis statului de executare pentru că (bifați varianta relevantă):

a) statul emitent are motive întemeiate să creadă că persoana juridică împotriva căreia s-a emis ordinul de confiscare respectiv deține bunuri sau venituri în statul de executare. Completați cu următoarele informații:
Motive pentru a crede că persoana juridică deține bunuri/venituri:

Descrierea bunurilor/sursei de venit ale/a persoanei juridice:

Locația bunurilor/sursei de venit ale/a persoanei juridice (dacă nu este cunoscută, ultima locație cunoscută):

b) nu există motive întemeiate, conform lit. a) care i-ar permite statului emitent să stabilească în care stat membru poate să transmită ordinul de confiscare, dar persoana juridică pentru care a fost emis ordinul de confiscare își are sediul înregistrat în statul de executare. Completați cu următoarele informații:

Sediul înregistrat în statul de executare:

2.2. În cazul în care ordinul de confiscare are în vedere un bun sau mai multe bunuri determinat (determinate):

Ordinul de confiscare este transmis statului de executare, deoarece (bifați varianta relevantă):

- a) bunul (bunurile) determinat (determinate) este/sunt localizat (localizate) în statul de executare [a se vedea lit. i)];
- b) statul emitent are motive întemeiate să creadă că întreg (toate) bunul (bunurile) sau o parte din bunul (bunurile) menționate în ordinul de confiscare se află în statul de executare. Adăugați următoarele informații:

Motivele pentru care se consideră că bunul (bunurile) determinat (determinate) se află în statul de executare:

c) Nu există motive întemeiate, conform lit. b) care să permită statului emitent să stabilească în care stat membru poate transmite ordinul de confiscare, dar persoana juridică împotriva căreia a fost emis ordinul de confiscare are sediul înregistrat în statul de executare. Completați cu următoarele informații:

Sediul înregistrat în statul de executare:

i) Ordinul de confiscare

Ordinul de confiscare a fost emis la data de:

Ordinul de confiscare a rămas definitiv la data de:

Numărul de referință al ordinului de confiscare (dacă este cazul):

1. Informații privind natura ordinului de confiscare

1.1. Indicați (prin bifarea variantelor relevante) dacă ordinul de confiscare se referă la:

o sumă de bani

Suma de executat în statul de executare (se va indica moneda în cifre și în litere):

Suma totală prevăzută în ordinul de confiscare (se va indica moneda în cifre și în litere):

un bun sau mai multe bunuri determinat (determinate)

Descrierea bunului (bunurilor) determinat (determinate):

Locația bunului (bunurilor) determinat (determinate) (dacă nu este cunoscută, ultima locație cunoscută):

Atunci când confiscarea bunului (bunurilor) determinat (determinate) implică acțiuni în mai multe state de executare, descrieți măsurile care trebuie instituite:

1.2. Instanța a decis că bunul (bifați variantele relevante):

(i) reprezintă produsul unei infracțiuni sau corespunde, în tot sau în parte, valorii acestui produs;

(ii) reprezintă instrumentul unei infracțiuni;

(iii) este susceptibil de confiscare ca rezultat al aplicării, în statul emitent, a competențelor extinse privind confiscarea, așa cum se prevede la lit. a), b) și c). Fundamentul acestei decizii este acela că instanța, pe baza faptelor determinate, consideră că bunurile rezultă din:

a) activități infracționale ale persoanei condamnate desfășurate într-o perioadă anterioară condamnării pentru infracțiunea vizată pe care instanța o consideră a fi rezonabilă, având în vedere circumstanțele cazului particular; sau

b) activități infracționale similare ale persoanei condamnate desfășurate într-o perioadă anterioară condamnării pentru infracțiunea vizată, pe care instanța o consideră a fi rezonabilă, având în vedere circumstanțele cazului particular; sau

c) activități infracționale ale persoanei, fiind stabilit faptul că valoarea bunurilor este disproporționată în raport cu venitul legal al persoanei respective;

(iv) este susceptibil de confiscare conform oricăror altor prevederi referitoare la atribuțiile extinse privind confiscarea prevăzute de legislația statului emitent.

În cazul în care sunt valabile două sau mai multe categorii de confiscare, completați cu detalii cu privire la bunurile care sunt confiscate pentru fiecare categorie:

2. Informații cu privire la infracțiunea (infracțiunile) la care se referă ordinul de confiscare

2.1. Starea de fapt și descrierea circumstanțelor în care a fost comisă infracțiunea (infracțiunile) la care se referă ordinul de confiscare, inclusiv data și locul:

2.2. Natura și încadrarea juridică a infracțiunilor ce rezultă din ordinul de confiscare, precum și textul de lege în baza căruia a fost luată decizia:

2.3. Dacă este cazul, indicați una sau mai multe infracțiuni la care se face referire la pct. 2.2, în cazul în care infracțiunea (infracțiunile) respectivă (respective) este/sunt sancționată (sancționate) de către statul emitent cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin 3 ani închisoare (bifați varianta relevantă):

participarea la un grup criminal organizat;

terorismul;

traficul de persoane;

exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;

traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;

traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;

corupția;

- fraudă, inclusiv cea împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
- spălarea produselor infracțiunii;
- contrafacerea de monedă, inclusiv a monedei euro;
- infracțiuni legate de criminalitatea informatică;
- infracțiuni privind mediul înconjurător, inclusiv traficul cu specii de animale și vegetale pe cale de dispariție;
- facilitarea intrării și șederii ilegale;
- omorul și vătămarea corporală gravă;
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
- lipsirea de libertate în mod ilegal, răpirea și luarea de ostatici;
- rasismul și xenofobia;
- furtul organizat sau armat;
- traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- înșelăciunea;
- racketul și extorcarea;
- contrafacerea și pirateria de bunuri;
- falsificarea de acte oficiale și uzul de acte oficiale falsificate;
- falsificarea de mijloace de plată;
- traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
- traficul de vehicule furate;
- violul;
- incendierea cu intenție;
- crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
- sechestrarea ilegală de nave și aeronave;
- sabotajul.

2.4. În măsura în care infracțiunea/infracțiunile la care se referă ordinul de confiscare, identificată/identificate la pct. 2.2, nu este (sunt) cuprinsă (cuprinse) în punctul 2.3, descrieți în detaliu infracțiunea respectivă (aceasta ar trebui să prezinte activitatea infracțională efectivă în opoziție cu, de exemplu, încadrarea juridică):

j) Procedurile ce rezultă din ordinul de confiscare

Indicați ce proceduri rezultă din ordinul de confiscare (bifați varianta relevantă):

- a) Persoana în cauză a fost prezentă personal în cursul judecății.
 - b) Persoana în cauză a fost prezentă personal în cursul judecății, dar a fost reprezentată de un consilier juridic/avocat.
 - c) Persoana în cauză nu a fost prezentă personal în cursul judecății și nu a fost/este reprezentată de un consilier juridic/avocat.
- Se confirmă că:

- persoana a fost informată, în conformitate cu legislația din statul emitent, personal sau printr-un reprezentant competent, în conformitate cu dreptul intern, despre judecată;
- persoana a indicat că nu contestă ordinul de confiscare.

k) Conversia și transferul de bunuri

1. În cazul în care ordinul de confiscare se referă la un bun determinat, precizați dacă statul emitent autorizează statul de executare să confişte sub forma unei obligații de plată a unei sume de bani corespunzătoare valorii bunului.

- da
- nu

2. În cazul în care ordinul de confiscare se referă la o sumă de bani, precizați dacă bunul, altul decât suma obținută prin executarea ordinului de confiscare, poate fi transferat către statul emitent:

- da
- nu

l) Metode alternative, inclusiv sancțiuni privative de libertate

1. Precizați dacă statul emitent autorizează statul de executare să aplice măsuri alternative atunci când executarea ordinului de confiscare nu este posibilă, în totalitate sau parțial:

- da
- nu

2. Dacă da, precizați ce sancțiuni pot fi aplicate (tipul și maximumul sancțiunii):

- închisoarea (perioada maximă):
- muncă în folosul comunității (sau similar) (perioada maximă):
- alte sancțiuni (detaliați):

m) Alte circumstanțe relevante (informații facultative):

n) Ordinul de confiscare este anexat la prezentul certificat.

Semnătura autorității care emite certificatul și/sau a reprezentanților ce atestă conținutul certificatului ca fiind conform:

.....

Nume:

Funcție (titlu/grad):

Data:

Ștampila oficială (dacă este disponibilă)

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 24 octombrie 2008.
Nr. 1.002.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.



5 948368 322080